

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2017. máj–jún.
XXII/3. szám

Ára: 290,- Ft

Doroszló – kegykép

Megelőlegező hit

Jézusom,
te a keresztt alatt álló Édesanyádra bíztad János apostolt,
és János apostolra bíztad Édesanyádat.
Ott, a Golgotán a Szűzanya volt az egyedüli, aki tudta, hitte,
hogy te harmadnapra fel fogsz támadni.
Azzal, hogy a Szűzanya gyermekévé fogadta Szent Jánost,
átadta megelőlegező hitét az apostolnak.
Ezért történt meg, hogy a sírnál Szent János látott és hitt.
Látta a lepleket, és ez
a Te feltámadásodba vetett hitének bizonyosságát adta.
Kérünk Szűzanyánk, add meg nekünk is a megelőlegező hitet,
hogy a parányi Ostya szemlélése
eljuttasson minket a bizonyosság hitéig,
mellyel megvallhatjuk Jézus Krisztus valós jelenlétét
az Oltáriszentségben!
Krisztus a mi Urunk által.
Ámen.

Jánossy Gábor

Tartalomjegyzék

Részlet a Szereteláng Naplóból (14).....	1
A szentmise csúcspontja.....	8
Örökimádás kápolna felszentelése Sopronban.....	9
Az örökimádás-kápolna mindent megváltoztatott a mexikói Juárezben	11
Lincoln egyházmegyében sok hivatás születik	13
Az egyiptomi koptok...egy mártír Egyház	19
Védeni kell a családot, kultúrát és a hitet	21
Interjú Henri Boulad jezsuitával 21	
2017 nagy évfordulói	26
Keresztény hozzáállás a teremtéshez	32
Könyörülj rajtunk Uram!.....	35
Megmutatta társainak, mi a feltámadás.....	36
Egy svéd cégnél injekcióval változtatják kiborggá a munkatársakat	38
Szűz Mária ünnepek (folytatás).....	39
Mária-kegyhelyek	
Doroszló	41
Mária kicsinyei	
A tisztulás első jele a zűrzavar	37
Rózsafüzér	
Mélyen éljétek meg hiteteket!	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Hilfbergk templom "Mária
segíts!" kegyképe (Mondsee, Ausztria)

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (14)

1962. november 10.

Ma az édes Üdvözítő hosszadalmasabban beszélt. Megmondta, hogy milyen nagyon tetszik Neki a kicsi és gyámoltalanságában Rá hagyatkozó lélek.

„Újra a te életedből emlékeztetlek. Amikor még a gyárban dolgoztál, hogy nagy és felelősségteljes munkádnak eleget tudj tenni, sok fáradtsággal tanultál. Tudtad és érezted, hogy nagy iparkodásod ellenére nem sok eredményt érsz el, vizsgád nem fog sikerülni (mechanikai ellenőrző tanfolyam). Mint hatgyermekes családanya, ezernyi gondtól és fáradtságtól terhelve dolgoztál, és vergődve tanultál. Ugye, mennyire meg voltál lepve, hogy a legjobb bizonyítványt te kaptad? Akkor nem gondoltál Rám? Már akkor is az Én kezem volt a dolgokban. Amikor a hatalmas, négyorsós automata gépeken dolgozó munkásoktól átvette a sok anyagot, melyet a gép percek alatt termelt, mennyire kellett figyelned, hogy ne legyen selejt. A gépek között állandóan figyelő gépmester ügyelt, hogy a gépek jól működjenek, mert ellenkező esetben leállította. Még a 1/100 mm-es eltérést sem engedte meg. Emlékezetedbe idézem ezeket, hogy lásd, nem a tudásoddal, hanem lelkiismeretes szorgalmaddal tudtál boldogulni. Én is melletted vagyok, mint gépmester, ott sétálok, járok közeledben, nehogy a selejt elmenjen. Még század-milliméteres eltérés sem lehet. **Mondtam már neked, hajszál sem férhet közénk.**”

Azután egy másik munkahelyre vezette gondolataimat.

„Amikor a brinellezőben (keménységmérés) ellenőriztél, mily nagy körültekintéssel kellett végezned munkádat. Amely anyag keményebb volt a megengedettnél, azt külön kellett raknod, visszavitték az öntödébe, és újra beolvasztották. **Kislányom, Én is hányszor újraolvasztom a kemény lelkeket szeretetem kohójában! Nem akarom, hogy selejt legyen belőlük.** Leányom, viseld el, hogy téged is annyiszor átolvasztalak szeretetem lángjában. Végzem ezt azért, **hogy Szívem követelményeinek megfelelj**, mert a további megmunkálást csak ezzel tehetem lehetővé.”

Egy alkalommal az Úr Jézus így szólt:

„Nézd a szántóföldeken a nagy, terebélyes körtefát, mely árnyékot és üdítő gyümölcsöt kínál a szegény fáradtagnak. Te már ilyen terebélyes fává nem nőhetsz. Tudod, mit? **Légy te az Én kis napraforgóm**, és fordítsd Felém olajos magvaiddal, melyek az isteni Nap sugarában megérnek.”

Egy másik alkalommal ezt kérdezte:

„Akarod-e, hogy olajos magvaidd mind duzzadtabbak legyenek? Ha igen, akkor fogadj el minden áldozatot, melyet felkínálok, mert olajos magvaidd csakis így lehetnek hasznosak. És akarod-e, hogy olajos magvaiddat kisajtoljam? Ha igen, ezt csakis a meghozott áldozatok árán érhetjük el. Ezek a szenvedések által kisajtott olajcseppek a lelkek üres mécsesébe hullva Anyám Szeretlángjától kigyúlnak, és ennek fényénél látni fogják a Hozzám vezető utat. Ez az olajcsepp, melyet szenvedéseid árán kisajtottam, az Én érdemeimmel egyesítve ráhull még azokra a lelkekre is, akiknek nincsen mécsesük. Ők keresni fogják ennek okát, és megtalálják az üdvösségre vezető utat.” (Ezek a pogányok, akik még nem birtokolják az igaz hit világitó mécsesét.)

Egy alkalommal így szólt:

„Kislányom, isteni kegyelmeim áradata kimosta lelkedből a bűnt. Én megbocsátottam és rég el is felejtettem, s az értük járó büntetést is elengedtem.”

Én mit tudtam volna ezekre a szavakra mondani mást, mint azt, hogy „Imádozt Jézusom, nem vagyok méltó mindezekre. Ez több, mint amit elmém föl fog, de én szívem megtisztult érzéseit küldöm Feléd, s ez bűneim mélységes bánata. *Vég nélkül dicsőíttessék a Te szent Neved, és áldassék a Szűzanya, ki számomra kieszközölte ezeket a határtalan kegyelmeket.*”

1962. november 17.

Ma hajnalban arra ébredtem, hogy az őrangyalom így szólt:

„Nagy csodálkozással néznek rád az angyalok és a szentek.”

És őrangyalom arra kért, vagyis inkább figyelmeztetett, hogy fokozzam magamban minden erőmmel a mélységes hódolatot és imádást Isten szent fölsége iránt, mert ezek a nagy kegyelmek szinte példa nélkül keveseknek jutottak. Figyelmeztető szavainak hallatára bűnös nyomorúságom súlya nehezedett rám, hogy mennyire méltatlan vagyok a kegyelmek bőségére, melyet a Szent Szűz Szeretlángjának kegyelmi hatása reám áraszt. Szinte napról napra fogy miatta testi erőm. Ezen a napon a Szűzanya hosszan beszélgetett. Nem tudok mindent leírni, csak azt, ami a reggeli órákban történt. Kimondhatatlan nagy nyomorúságom nyomasztó érzésben tartotta lelkemet. Most, hogy a Szűzanya szavait hallottam, az eddiginél is sokkal nagyobb tisztelettel figyeltem Rá. Éreztem, hogy Ő is rendkívüli dolgokat fog most közölni velem. Szavai úgy hatottak rám, mintha nem is szavakkal, hanem valami csodálatos érzéssel telített kegyelemmel árasztotta volna el lelkemet, s ez hirtelen oly csodálatosan könnyűvé tett. És a szentmise idején lelkem tudatába árasztotta, hogy mi is az, amit most érzek, ami annyira könnyűvé tesz, és olyan fenséges állapotba helyezte lelkemet:

„Leánykám, **ez a nagy kegyelem a szent tisztaság.**”

Szavaira nagyon megrendültem. Ő rövid, csendes várakozás után így folytatta:

„Most teljesen megtisztultál minden olyan folttól, mellyel a tisztaság ellen vétettél. Ezentúl ahol megjelenesz, sokaknak megadatik, hogy megérezzék lelked különös tisztaságát, melyet Szeretlángom kegyelmi hatása árasztott reád, és árasztani fog mindazokra, kik hinni és bízni fognak bennem.”

1962. november 19.

Szűzanya:

„Hosszas vergődésedben most íme, elmondom, miért éppen neked adtam át Szeretlángomat elsőnek. Ugye, te magad is mondtad, hogy nem vagy méltó erre? Ez igaz, nálad sokkal érdemesebb lelkek is vannak, akik erre méltók lennének, de én kegyelmekkel halmoztalak el. Látom a szenvedéseket, melyeket annyira nagy hűséggel viselsz el, látom az állhatatosságra való nagy törekvésedet, és jó előre megjutalmazlak érte. És hogy ne légy azért elkeseredett, egy kis apróságot felhozok érdemedül, ami neked is igen jólesik. Sokan ismernek téged évek óta itt, ahol laksz. Az emberek előtt vívtad meg nagy harcodat, azért sokan vannak, akik csodálnak, és még ellenségeid is tisztelettel beszélnek rólad. Ezt neked is jólesik hallanom. Az édesanya szereti, ha gyermekét jónak látják, te pedig duplán gyermekem vagy, kármelita kislányom. Tudom, méltatlannak tartod magad erre, van is elég okod rá. Én is örülök, hogy nem vagy elbizakodott. Ez az, amiért hozzád hajoltam. Én, az Irgalmasság Anyja, kegyelmeim kiválóságát ruháztam rád: Szeretlángom továbbadását. Miért éppen rád? Elmondom. Nézd, leányom, te is sokgyermekes családanya vagy, ismered a családi élet sok bűját, fájdalmát saját gyermekeiden keresztül. Tudom, sokszor roskadoztál a megpróbáltatások keresztje alatt, sok fájdalmad volt és van is gyermekeid miatt. Ezeknek elviselése érdemszerző neked és minden édesanyának. A tapasztalatok, melyeket Isten rendeléséből átélteél, nem hiábavalók, ezeket méltattam én is. Tudom, te megértesz engem, azért osztottam meg veled anyai Szívem fájdalmát. Ilyen az én fájdalmam is, mint a tied. **Országomban sok ilyen család van, kik igen közömbösek. Ezeket és a többiek fel akarom melegíteni Szívem Szeretlángjával.** Te ezt, látom, nagyon jól megérted, hiszen benne élsz, azért velem érzel, velem aggódsz. Látod, ezért adtam át neked elsőnek kegyelmeim bőségét. Egy anya tud csak igazán együtt érezni velem, ki ismeri a családok ezernyi gondjának sok-sok árnyalatát, és velem együtt gyógyítgatja is azt. Jaj, a lelkek elvesztése mi-

att gyötrő, kínzó fájdalmaim vannak! Leánykám, szenvedj velem! **ÉN igazán fájdalmas anya vagyok. Úgy szenvedek a lelkek elvesztése miatt,** mikor látom Szent Fiam hiábavaló szenvedését! Ne sajnálj te semmi fáradságot, légy szenvedéseimnek örök segítőtárs! Ezt kérem tőled.”

1962. november 22.

Átadtam a Szent Szűz Szeretlángját B. atyának. Azt gondoltam, most végre kissé megkönnyebbül lelkem. S most kezdődött szenvedéseimnek rettentő fájdalma. A gonosz oly borzalmasan kezdett újra zaklatni! Ilyen még nem volt eddig. Ó, gyötrő kínok, melyek napról napra növekedtek lelkemben! Ezek a halált hozó kínok, úgy érzem, kárhozatba döntenek. A lelkemben uralkodó sötétség már negyedik napja tart, most már alig bírtam állni lábamon. A gyomrom működése is megállt, az élelem, melyet magamhoz vettem, emésztetlen kőként állt gyomromban.

A következő nap vasárnap volt. Felmentem a máriaremetei kegytemplomba, mert azt hallottam, hogy szentségimádásra toboroznak híveket. Siettem jelentkezni, mert a jelentkezők számától függ, hogy meg lesz-e tartva. Itt, a Szűzanya kegyhelyén könnyű volt elmerülni az Ő Szeretlángjában, miközben a Szent Szűz jóságos, kérő szavaival ezt mondta:

„Vágyakozásod nagy, de tudod, mit mondtam? **Szállást kell keresni Szeretlángomnak. Induljunk el!**” Szívem összeszorult. Ezek a szenvedések és megaláztatások, melyeket a szent Láng átadásánál el kell viselnem, mindig újabb nagy küzdelmeket jelentenek számomra. Lehajtott fejjel, csendben figyeltem a Szűzanya szavaira, mit is fog mondani, merre, kihez menjek?

„Most, itt a kegytemplomban add át!”

De mivel többen is gyóntattak, nem tudtam, melyik gyóntatóhoz menjek. „Vezesd lépteimet, Édesanyám!” És megkérdeztem: „Ide, a mellettem levő gyóntató atyához menjek?” Majd a Szűzanyától vezetettve átmentem a másik oldalra, és az ott gyóntató atyának elkezdtem mondani jövetelem célját. Először meggyóntam, és csak utána kezdtem elmondani azt, amiért hozzá kellett jönnöm. Szívem torkomban dobogott. Az előttem ismeretlen atya, mikor még csak a felénél tartottam, azt kérdezte, miért kellett ezt neki elmondanom, és miért vagyok olyan nyugtalan? És közben megkorholt, hogy ezt, amit neki elmondtam, öt perc alatt is el lehetett volna mondani, és közben is folyton sürgetett. Én sajnos nehezen kapok levegőt, és ez még lassította is elbeszél-nivalómat. Ő azt mondta, szakítsuk meg, és utána igen közömbös hangon hozzátette, hogy ha éppen akarom, később folytassam mondanivalómat. Én

közben a gyóntatóhelyiség közelében maradtam, és mivel a gyónók hamarosan elfogytak, újra bementem hozzá. Nem részletezem a gyötrő kínokat, a megaláztatást és a szégyent, amit átéltem. És nem tudom, miért, a lelkemben azt a választ hallottam: „a te kevélységedért, melytől nem akarsz szabadulni”. De ilyen gyötrelmek között is bementem folytatni. Most már kissé türelmesebben hallgatta az atya mindazt, amit elmondtam. Közben több mindent mondott, hogy hozzá ment egyszer egy fiatalember, és arra kérte, vegye fel szerzetükbe, mert őt az Úr Jézus küldte. Ő erre azt válaszolta a fiatalembernek, hogy ha az Úr Jézus neki is megmondja, akkor felveszi. És a fiatalember többet nem jött hozzá. Azután a sarkalatos erényekről kezdett beszélni, és hivatkozott az okosságra, mely közülük a legfontosabb, és megkérdezte, tudom-e én ezt? Majd Szent Pál szavait idézte: „Vizsgáljátok meg a szellemeket!” „Háromféle szellem van. Az egyik Istentől, a másik a gonosztól, a harmadik önmagunktól (eredő).” Hosszas beszélgetés után végre abban állapodtunk meg, hogy én a legközelebbi vasárnapon elviszem hozzá az Úr Jézus és a Szent Szűz közléseit. Ő közömbös hangon még ennyit mondott: „Ha éppen akarja, hozza el, elolvasom, de ez még nem jelent semmit.” Még utoljára arra kért, hogy imádkozzam a Szentlélekhez, a Szeretet Lelkéhez. Én is megkértem, hogy imádkozzon értem, és áldjon meg még egyszer.

Mikor kijöttem a gyóntató atyától, átgondoltam a hallottakat, és kértem a Szentlélek Úristent, derítsen fényt azok lelkére is, kik a Szeretlángról már valamit is tudnak, hogy hassa át bensőjüket a Szent Szűz Szeretlángjának kegyelmi kiáradása. Azután a sarkalatos erényekre gondoltam. Az okosság a legnagyobb erények egyike? „Imádott Jézusom, én a Te iskoládba járok, és ha valamit nem tudok, az a Te dolgod, hogy tudjam-e vagy ne. A Szeretláng átadásánál nincs szükség a sarkalatos erényekre,¹⁴ mert akkor Te kioktattál volna erre engem.” Ebben meg is nyugodtam, ez a mások dolga. Az Úr kicsinek nevez, és „A Szeretláng átadásánál nincs szükség a sarkalatos erényekre” (ez pontatlan megfogalmazás, mely a szövegkörnyezet alapján nem a hagyományos értelemben vett sarkalatos erények mellőzésére buzdít, hanem arra, hogy ne okoskodjunk, vagyis a Szeretláng átadása egyszerű, s nem igényel más eszközöket, különösen nem fölösleges procedúrákat – szerk.), mint tudatlan kisgyermeket, Ő vezet engem. Azon kívül, amire Ő tanít, én nem is törekszem semmire a magam erejéből, úgysem tudom felfogni a dolgokat. Szeretem és szolgálom Őt, ahogy ezt kérte tőlem. Az atya neve, kihez a Szűzanya utasított, előttem teljesen ismeretlen volt. De az atya szavai között volt még olyan is, ami engem nyugtalanít: hogy háromféle szellem van. Az isteni, a gonosztól és

az önmagunktól eredő. Ez igen zavar engem, mert néhány hónappal ezelőtt rettentő kísértésem volt, és a gonosz mindenáron azt akarta velem elhitetni, hogy három énje van az embernek.

Én emiatt nagyon sokat szenvedtem, heteken át az a tudat gyötört, hogy minden önmagamtól származó. **És a gonosz egyre nagyobb erővel tört rám,** hogy én hiába álltatom magam, hiúság minden, amit teszek, mert telve vagyok göggel és önteltséggel, s kevélységem az, ami miatt el fogok kárhozni. Az okosság az lesz, ha lemondok arról, hogy ezt az ügyet továbbvigyem. „Láthatod, akinél voltál, az is csak azt mondta, elolvassa, de ez nem jelent semmit a dolgokra nézve.” És e gondolat arra kényszerített, hogy lássam be az atya előtt is tévedésemet, menjek el hozzá és a mellém rendelt nővérhez is, és neki is alázatosan valljam be gögös hazudozásaimat, melyekkel őt is félre akartam vezetni. Ha ezt megteszem, akkor lelkem is megnyugszik, és önmagam előtt is tisztán és őszintén állhatok meg.

Már elérkezett a szentáldozás ideje, és én még mindig magamban vajúdtam. Nem tudtam tisztán látni a dolgokat, és nagy ellenállást éreztem magamban, hogy ne próbáljak szentáldozáshoz járulni, mert ez aztán igazán szentségtörés lesz. Bánatom igen nagy volt, és lelkemben remegve így szóltam: „Imádott Jézusom! Én nem akarlak megbántani, akkor hogyhogy most ebbe a sok és nagy bűnbe estem? És ha én nem akarom, akkor miért vétkezem?” A gyermekkori katekizmus kérdése jutott eszembe: „Bűnt az követ el, aki tudva és akarva nem engedelmeskedik Isten parancsolatának.” Egy pillanat alatt megvizsgáltam lelkiismeretemet. Én nem akarom a bűnt, tehát nem is vétkezem. Ezt elmém így diktálta, de testem mozdulata még mindig ellenállt, nehogy az Úr oltárához menjek. Kétségbeejtő volt ez a küzdelem. „Uram, légy irgalmas hozzám!”

És odatérdeztem az áldozók közé. Amikor rám került a sor, a pap megállt előttem. Én nyitott ajakkal, remegve vártam az édes Üdvözítőt és arra gondoltam, talán meg sem áldoztat. De ő az összetapadt szentostyákat igyekezett szétszedni, s ahogy ajkaimra tette a szentostyát, nem egy, hanem kettő volt. És ahogy a nyelvemre helyezte, kissé fogamhoz érintette. Az érintéstől kettévált, és mint szárny, úgy éreztem, repül lelkembe. Ez határtalan megkönnyebbülést hozott lelkemnek. Sírva fakadtam: „De jó, hogy jöttél!” (Az Ő szavait imádkoztam vissza Hozzá.) „Ugye, Te nem vetsz meg engem, és éppen bűnösségem az, ami miatt megkettőzve adod át erődet? Mily jóságos vagy, mily határtalan könyörületed a vergődő bűnöshöz!” Hosszú időn át hálálkodtam Neki végtelen irgalmáért.

Azután még egy másik kápolnába is betértem, ahol egy későbbi szentmise volt. Ott folytattam hálaadásomat, és hosszan átgondoltam bűnös nyomorúságomat. A gondolat, hogy a Szent Szűz Szeretlángja az én kitalálásom, sehogy sem tudott tisztának látszani előttem. Arra gondoltam: „Imádott Jézusom, én átadtam magam Neked teljesen, rég lemondtam teljesen önmagamról, akaratomról. Én csak azt akarom, amit Te akarsz. Tebened élek, Teáltalad gondolkodom, Teáltalad cselekszem. Tehát nincs semmi, ami tőlem származik. És ismétlem, átadom magam újra és újra, fogadj el, kérlek szépen!”

Ha mást gondolnék, (mint) ami a Te gondolatod, semmisítsd meg gondolataimat! Szememmel csak a Te szent akaratodat néztem, ha mást akarnék nézni, vedd el szemem világát. Füleim csak a Te szavaidra figyeljenek, a Te szavaid csengését halljam csak, vagy vedd el hallásom. Ajkaimmal csak Téged áldjalak, imádjalak, magasztaljalak, dicsőítselek, és csak a Te szent akaratod szerint szóljak. Ha nem ezt tenném, némitsd meg ajkamat. A lábam, ha nem járna Veled, és ha kezem nem gyűjtene Veled, tedd bénává azokat. Ha bensőm nem akarna Veled érezni, semmisítsd meg bensőm érzelmeit. Ha szívem nem Veled, Benned, Érted dobanna, szüntesd meg szívem dobbanását. Uram, imádott Jézusom, szabad akaratom mellé, melyet teljesen Neked adtam, odateszem bűneimet is, hogy eltöröld azokat. Te mondtad egyszer nekem, megsemmisíted azokat irgalmas Szíved szeretetében.” Alig tudtam abbahagyni Hozzá való könyörgésemet: „Uram, imádott Jézusom, gyűjtsd lánggra szívem, hogy lobogjon lángja mind magasabbra, érjen fel Mennyei Atyánk fölséges trónjához bűneim bánatával együtt, hogy lássa, mennyire akarok szeretni, és a Szeretet Lelkével egyesülve csak Bennetek, Veletek élni.” „Édesanyám, Szíved Szeretlángja az, mely ide juttatott engem, kis porszemem, Isten ily nagy közelségébe.” Most a Szent Szűz Szeretlángjára való gondolás nem okozott kínt a lelkemben. Éreznem engedte: hogy lehetne ez tőlem, nyomorult semmitől, vagy a kegyelmek bősége önmagamtól? Ezeket sok, gyötrelmes szenvedésem után tisztán láttam. Most az Úr Jézus nem szólt, (hanem) jelenlétének fenséges érzetével árasztotta el lelkemet, és elmém tudatába is szavak nélkül átárasztotta a megnyugtató érzést, hogy mivel már rég átadtam Neki teljesen magam, nyugodjak meg, semmi sem származik önmagamtól. A kegyelmeknek csendes átáramlása által tisztán éreznem engedte, hogy miért voltak a nagy gyötrelmek és szenvedések.

Egy alkalommal a Szűzanya így szólt:

„Ha olyankor hallgattok szentmisét, mikor az nem kötelező, és a kegyelem állapotában vagytok, Szívem Szeretlángjának kegyelmi hatását

úgy árasztom ki, hogy ezen idő alatt is megvakítom a sátánt, és ezáltal kegyelmeim bőségesen áradnak azokra, akikért felajánljátok. A világtalan sátán ugyanis hatalmától megfosztottan nem tud semmit cselekedni. **A szentmiseáldozaton való részvétel a legnagyobb mértékben fokozza a sátán megvakítását.** A sátán borzalmas bosszútól lihegő gyötréseivel még ádázzabb küzdelmet folytat a lelkekért, mióta érzi megvakítását. Erről még fogok beszélni veled, leánykám.”

(*Szeretláng Lelki Napló 93-98. o.*)

A szentmise csúcspontja

Az elmúlt hetekben nagyon szép tanúságot tett egy plébános, amikor a szentmise csúcspontját nem az átváltoztatásban határozta meg, hanem az utána következő felmutatásban, amikor a Mennyei Atyának mutatja fel a pap a Szent Színek alatt jelen levő Jézus Krisztust, mondván: **„Őáltala, ővele és őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egységben, minden tisztelet és dicsőség mindörökkön-örökké. Amen.”**

Számomra is az utóbbi egy-másfél évben ez kezd a csúcsponttá alakulni, amikor az átváltoztatásban megjelenő Jézus Krisztust a liturgia szerint elmondott szöveg után felmutatja a pap. Felmutatja Őt, aki az Szentostya és a Bor színében valóságosan jelen van az oltáron.

Csodálatos, hogy Jézus Krisztus itt maradt köztünk a világ végéig a Színek alatt. Fantasztikus, ahogy kitalálta, hogy mégis valamilyen mértékig fogható, tapintható módon a Szent Színek alatt megjelenik minden szentmisében, és ott van köztünk, és a szentáldozásban meglátogat bennünket, hogy velünk legyen, ameddig lelkem nyitott arra, hogy valóban velem legyen.

Sokat gondolkoztam azon, hogy az átváltoztatás után régen miért térdeltünk, ma miért ülünk fel, hogyan is lenne a legjobb cselekednem. Szép lassan tisztult le bennem, hogy tulajdonképpen az átváltoztatást követően Jézus Krisztus ott van az oltáron, tehát tulajdonképpen a szentmise második részében egyben szentségimádáson veszünk részt. És ennek valóban a csúcspontja a Szent Színek felmutatása, melyben kifejezzük azt, hogy Jézus Krisztus kereszttáldozata által minden dicsőség és tisztelet megilleti a szentháromságos egy Istent. Szép és valóban méltó ez az Isten-dicsőítés! Ez valóban csúcspont!

Jánossy Gábor

Örökimádás kápolna felszentelése Sopronban

Veres András püspök április 1-jén Sopronban megáldotta az Aquinói Szent Tamás- (Örökimádás-) kápolnát, amelyet a belvárosi domonkos rendházban alakítottak ki.

A templom kapuja felé tartva elhaladunk az új kápolna mellett. Megpróbálok bemenni, de még zárva van. Külön egység, nem a templomból nyílik, derül ki később.

Rendkívüli pillanatokat élünk – mondja Barna Máté domonkos a mise kezdetén a kápolna megáldására érkezett Veres András győri püspököt, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökét üdvözlő beszédében. – Ma egy új szent hely jön létre Sopronban, amelytől azt reméljük, hogy kiárasztja a városra és a környékre az ima erejét. A püspök válaszában „lelki erőmű”-nek nevezi az Örökimádás-kápolnát, és megköszöni a domonkosoknak, hogy ott-hont adtak a szép kezdeményezésnek.

Az olvasmányban Jeremiás a gonoszoktól szorongatva fohászkodik Istenhez, kéri védelmét, az evangéliumban Jézus megosztja az embereket, amikor a jeruzsálemi templomban tanít. Vannak, akik azt mondják rá, próféta, mások egyenesen a Messiásnak nevezik, míg mások vádolják, elfognák, kételkednek benne.

Minden ember vágyakozik Istenre, legalább sejtésszerűen mindenképpen – kezdi prédikációját a püspök. – Ha nem is vallásos, hisz Istenben, és legalább egy olyan pillanat biztosan van az életében, amelyben mélyen átéli ezt az isteni jelenlétet, szeretetre való vágyakozást. „Hiszek hitetlenül Istenben, / Mert hinni akarok, / Mert sohse volt úgy rászorulva / Sem élő, sem halott”, írja Ady. Mindannyiunknak akadnak olyan pillanataink, amikor úgy érezzük, Isten segítségével nélkül nem tudunk helytállni, és ezért nagyon hinni akarunk. Keressük Istent, de nem mindig találjuk meg. Lelki vakság jellemző ránk. Noha ő élte bennünket, minden pillanatban velünk van, benne élünk, mozgunk és létezzük, sokszor úgy élünk, mint amiről József Attila sorai vallanak: „Az Isten itt állt a hátam mögött / s én megkerültem érte a világot”. Amikor közösségre vágyunk, abban is az Isten iránti vágy mutatkozik meg. Nem jó egyedül; minden ember arra vágyik, hogy másokkal megossza az életét. De a legjobb emberi kapcsolat és semmilyen öröm sem képes azt adni, amit az Isten és az ő jelenlétében időzés. Jézus az emberek iránti szeretetének utolsó jeleként adta az Eucharisziát: Testét és Véré, önmagát. Mi sem adhatunk neki cserébe kevesebbet.

Az Egyház az idők végezetéig ünnepelni fogja az Eucharisziát, az oltár körül születik és él. A szentségimádásban a köztünk élő Krisztusra tereli a figyelmet, jelenlétének bizonyosságát akarja jelezni vele. Így amikor most Sopronban útjára indítjuk az örökimádást, mindenkit arra buzdítunk, hogy jelentkezzen be, vállaljon egy-egy imádságos órát az új kápolnában. Életük legértékesebb órái lesznek, amelyek áldásaira családjuknak, környezetüknek is szüksége van.

A püspök a prédikáció után megáldja az általa kápolnai használatra felajánlott szentségmutatót, majd a mise végén az utcán át a kápolnába viszi az Eucharisziát. A tömeg kitödul a napfényre. Az úton nagy a forgalom, Sopron éli megszokott életét – mi azonban „Úrnapja-hangulatot” hozunk a szombat délutánba. Rengeteg ünneplőbe öltözött ember énekl a legszebb áldozási énekeket. Sokan átérzik, mennyire ünnepek ezek a pillanatok, és szeretnék őket minél mélyebben megélni. A többség nem fér be a kápolnába, ezért kintről hallgatjuk az áldás szavait. Tömjénillat árad az utcára.

Az ünnepi fogadáson először Benkó Attilával, a kápolna szolgálattevőinek lelkipapjával beszélgetek, aki korábban a soproni Szent Orsolya-iskola lelkeseként egyik kezdeményezője volt az ottani délutáni szentségimádásnak. Nagyon hisz abban, hogy csak a csendben, az Úr előtt töltött időben lehet megszentelődni, átalakulni, ezért havonta egyszer átjár Sopronba egy-egy közös imaalkalmat tartani Mosonmagyaróvárról, ahol most káplán.

Barna Máté, amikor arról kérdezem, melyek voltak a domonkosok számára a kápolna befogadása melletti fő érvek, azt mondja, praktikus és lelki szempontból egyaránt nyitottak voltak a kezdeményezésre. A praktikus szempont az, hogy a város legforgalmasabb helyén vagyunk, amely egyben a legbiztonságosabb is. Ez, mivel éjszaka is jönni-menni fognak a hívek, fontos tényező. A domonkosok temploma szerzetesi, és nem plébániatemplom, így az egész városé, nem csak valamelyik részéé. Sok mise, sok gyóntatás zajlik benne. A kápolna, mint lelki központ megnyitása jól illeszkedik a tevékenységükhöz és az irányultságukhoz.

Wanhall István, a kápolna imaszolgálatának főkoordinátora tavaly nyár óta él Sopronban. Éppen akkor járt ott az argentin Justo atya (Justo Antonio Lofeudo, a Legszentebb Eucharisztia Misszionáriusai szerzetesközösség egyik alapítója), aki arra buzdította, hogy álljon élére a kezdeményezésnek. A korábbi kegytárgy- és könyvesboltot a hívek és az egyházmegye támogatásával alakították át kápolnává.

Schubert Annamari, az éjszakai órák koordinátora már a Szent Orsolya katolikus iskolába is bejárt, aztán a rendház ifjúsági csoportjának tagja lett. Az

éjszakai szolgálat megszervezése „nemes, nagyszerű, nehéz” feladat, mondja. Sajnos sokan hátrítják el a megkeresést azzal, hogy nem tudnak felkelni, vagy hogy messze laknak. Mindenki csak annyit vállaljon, amit felelősséggel vállalhat, élethelyzetéből adódó kötelességeivel össze tud egyeztetni, figyelmeztet. Az éjszakai időpontokra főleg fiatalok jelentkeznek, míg a hajnaliakra idősebbek is. Annamari nagyon hisz benne, hogy Isten éppen az éjszaka csendjében szólíthat meg leginkább, ezért lelkesen végzi a szervezés nehéz feladatát. Az örökimádás.com oldalon további információkat lehet találni, és Facebook-oldaluk is van, teszi hozzá.

Én kértem, hogy a domonkos Aquinói Szent Tamásról nevezzük el a kápolnát – mondja Szabó Sándor Bertalan házfőnök. – Ő ugyanis sokat tett azért, hogy az Eucharisztia titkához közelebb kerülhessünk, teológiai és spirituális értelemben is. Annyira, hogy Jézus egyszer megjelent és ezt mondta neki: „Jól írtál rólam.”

Kiss Péter/Magyar Kurír, 2017. április 2.

Az örökimádás-kápolna mindent megváltoztatott a mexikói Juárezben

Az Észak-Mexikóban található Juárezt 2008 és 2010 között a világ egyik legveszélyesebb városának tartották a drogkereskedelemmel kapcsolatos erőszakos cselekmények miatt. Az örökimádás-kápolna azonban mindent megváltoztatott.

Ciudad Juárezben található az egyik legforgalmasabb határátkelő Mexikó és az Egyesült Államok között; egy folyó (és az országhatár) választja el a texasi El Paso városától. A város fekvésének is tulajdonítható, hogy a drogkartellek közötti harc eluralkodott, és Juárez a világ legveszélyesebb városai listájának elején foglalt helyet.

Mára azonban, köszönhetően annak, hogy jelentősen csökkent a gyilkosságok száma, az 1,3 millió lakosú város lekerült erről a rossz hangzású listáról: a 2010-es 3766 eset helyett 2015-ben 256 ember vesztette életét erőszakos cselekmény következtében.

Ez a javulás természetesen a helyi hatóságok munkájának is tulajdonítható, azonban Patricio Hileman véleménye szerint mélyebb oka van: az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus. „Amikor egy városban éjjel-nappal imádják Istent, az

a város megváltozik” – mondta Patricio Hileman, a mexikói pap, akinek célja ezer örökimádás-kápolna életre hívása Latin-Amerikában.

Patricio Hileman az argentin Mária Rádiónak beszélt arról, hogy 2013-ban misszionáriusok megnyitották az első örökimádás-kápolnát Juárezben. Abban az időben mindennap átlagban negyven ember vesztette életét, mert két drokartell harcolt a városért, hogy onnan az Egyesült Államokba juttathassák a drogszállítmányokat: a Juárez és Sinaloa kartellek – az utóbbi feje volt Joaquín „El Chapo” Guzmán Loera drogbáró, akit Mexikó nemrég adott ki az Egyesült Államoknak.

Patricio Hileman felidézte, a helyiek arról beszéltek, azért nem ér véget a harc, mert katonák támogatják az egyik kartellt, a rendőrség pedig a másikat. A hatalomért folyó harcnak ártatlanok is áldozatul estek; a kartellek lakóházakat gyújtottak föl, sokan elmenekültek a városból.

Az egyik plébánia kétségbeesett hívei arra kérték a misszionáriusokat, nyissanak örökimádás-kápolnát a városban, mert „csak Jézus tudja megmenteni őket, csak ő adhat biztonságot”. A misszionáriusoknak csupán három napjába telt, és megnyílt az első örökimádás-kápolna Juárezben.

Egy napon, mesélte Hileman atya, amikor a város szinte ostrom alatt állt, egy helyi asszony hajnalban az örökimádás-kápolnába igyekezett szentórára. Hat katona megállította, számon kérve, hova igyekszik. Az asszony elmondta, hogy a kis kápolnába; majd, mivel továbbra sem értették, azt javasolta nekik, kísérjék el, nézzék meg saját szemükkel. A kápolnában a katonák még hat asszonyt találtak, akik az Oltáriszentséget imádták ezen a hajnali órán. Az asszony azt mondta a katonáknak: „Azt hiszitek, ti védtek minket? Napi huszonnégy órán át imádkozunk értetek.” Az egyik egyenruhás katona térdre hullott, fegyverrel a kezében, és „sírva fakadt az Eucharisztia előtt. Másnap pedig hajnali háromkor ismét ott találták: civil ruhában imádták az Oltáriszentséget, könnyei patakokban folytak.”

Két hónappal a kápolna megnyitása után rádöbbenek a város lakói: amióta megnyílt, nem volt haláleset Juárezben.

„Évente tíz kápolnát építünk – mesélt tovább Patricio Hileman a Mária Rádiónak. – Ráadásul akkoriban be akarták zárni a szemináriumot, mert csupán nyolc papnövendék tanult benne – most pedig nyolcvannyolcan vannak. A püspöktől tudom, sokan azok közül kerültek ki, akik részt vettek a szentségimádásban.”

„Ezt cselekszi Jézus egy plébánián, amikor az emberek megértik: Krisztusban találunk biztonságot” – szögezte le a mexikói lelkipásztor, majd hozzáfűzte: a legnagyobb csodák hajnalban történnek.

Hajnalban, kora reggel „vagyunk leginkább békében, akkor jobban meghalljuk Istent, az elménk, a szívünk nyugodtabb; ott vagyunk egyedül Isten előtt. Ha nagylelkű vagy Jézussal, ő ezerszer nagylelkűbb veled.”

(Forrás: Catholic News Agency, Magyar Kurír, 2017. március 16.)

Lincoln egyházmegyében sok hivatás születik

Az alábbiakban Brian Williams „*Miért nem figyelnek más egyházmegyék Lincolnra?*” címmel 2016. április 30-án megjelent írásának magyar nyelvű fordítását közöljük (Lincoln, Nebraska, USA).

Aktualitása miatt is érdemes kiemelni, hogy a cikk szerzőjének azon következtetése, hogy az Egyház általános válsága nagymértékben a liturgia válságával áll összefüggésben, megegyezik azzal, amit XVI. Benedek pápa és Robert Sarah bíboros, az Isteniszteleti és Szentségi Kongregáció jelenlegi prefektusa is egybehangzóan állítanak.

Manapság gyakran olvasunk a katolicizmus összeomlásáról a nyugaton. Egyházmegyéről egyházmegyére láthatjuk plébániák és iskolák bezárását, a papok számának csökkenését, ahogy az idősebb klerikusok gyorsabban fognak, mint ahány új felszentelés történik, no és a következő generáció fogyását, ahogy inkább vagy a szekuláris baloldalt, vagy az evangélikál jobboldalt választják.

Ügyszintén olvashatunk különféle terveket arról, hogyan fordítsuk meg ezeket a tendenciákat. Úgy tűnik, mindenkinek van valamilyen ajánlott programja, egy új stratégiája arról, hogy növeljük a papi hivatást választók és a vasárnapi szentmiséken résztvevők számát, valamint arról, hogyan tartsuk vissza az ifjakat attól, hogy elhagyják a hitet...

Ami azonban kevésbé ismert, hogy már most is van példa sikerre: a Nebraska állambeli Lincoln egyházmegyében. A probléma az, hogy túl kevesen beszélnek róla. Segítsünk hát ezen.

Először is, néhány tény, amit talán nem tudtál a Lincoln egyházmegyéről:

Az *Official Catholic Directory* és a *Center for Applied Research in the Apostolate (CARA)* szerint a nebraskai Lincoln az EGYETLEN olyan egyházmegye az Egyesült Államokban, ami a népességre vetített papszentelések szá-

mában az első 20-ban végzett az ÖSSZES felmérésben, amit 1993 és 2012 között végeztek.

A 97 000 főt számláló katolikus lakossága ellenére a Lincoln egyházmegye 22 papot szentelt 2010 és 2012 között. Az egész országban mindössze hét egyházmegye szentelt ennél többet. Ezeknek egyike a Los Angeles-i érsekség (a 4,2 milliós katolikus lakosságával), ami 34 papot szentelt ugyanezen három év alatt. Másképp fogalmazva, Los Angeles átlagosan négyel több papot szentelt évente, annak ellenére, hogy 44-szer nagyobb népességgel bír, mint Lincoln.

Lincoln püspöke, James Conley elmondta, hogy az idei (2016.) év végzőseivel az egyházmegye 17 papszentelést tart 24 hónap alatt – ez olyasmi, ami hallatlan manapság, ebben a korban.

2012-ben az egyházmegyében összesen 150 pap szolgált, 134 plébánián.

Lincolnban nincs állandó diakónusi program. Vannak azonban akolitusok és lektorok, akik mind laikus férfiak.

Van továbbá 33 katolikus iskola, köztük 6 középiskolával. Egyike ezen középiskoláknak, a Szent X. Piusz, a Nagy Szent Gergely szeminárium 2014-es jelentkezői közül 48-ból 18-at adott.

Szintén érdemes megjegyezni, hogy az egyházmegye iskoláiban tanulók 96%-a katolikus.

Számos iskolában női szerzetesek tanítanak, akikből a Lincoln egyházmegye 14 különféle rendből 141 nővérrel büszkélkedhet. Több iskolában papok tanítják a középiskolás hittant, és gyakran papok szolgálnak iskolaigazgatóként is.

Annak fényében, hogy Lincoln virágzó katolikus közösséggel bír, ami számára több olyan kihívás ismeretlen, ami más helyeken nagyon is jellemző, érdemes megvizsgálnunk, mi a titka az ő sikerességüknek.

Lincoln példája mindössze néhány alapvető elemre szűkíthető:

1. Hithű püspökök

A zsinat utáni Egyház minden uralkodó divatja ellenére Lincoln elkerülte azokat az örültségeket, amik számos más egyházmegyét sújtottak. Ez nagyrészt annak a stabilitásnak és hithűségnek köszönhető, amit Lincolnban három személy képviselt az elmúlt ötven évben: Glennon Flavin püspök (1967-1992), Fabian Bruskwitz püspök (1992-2012), és James Conley püspök (2012-mostanáig). Ők a saját püspöktársaik megvetései ellenére váltak sikeressé, azáltal, hogy az Egyház állandó értékeit a sajátjaiknak tartották.

A National Catholic Register egyszer sajnálkozóan meg is jegyezte, hogy úgy tűnik, mintha a „reformok”, amik oly gyakorivá váltak a II. Vatikáni Zsinat után, mintha Lincolnt teljesen elkerülték volna. Nos... pontosan.

2. Csak férfiak a szentélyben.

Számos dolog azonnal megkülönbözteti Lincolnt az ország szinte összes többi egyházmegyéjétől, amikor a szent liturgiát vizsgáljuk.

Lincoln nagymértékben megőrizte a férfiak kizárólagos jelenlétét a szentélyben. Ezen a területen az egyházmegye egyszerűen nagyobb súlyt helyezett a hagyományra és a józan észre, mint a „modern érzékenységekre”, amik valójában inkább szekuláris ihletésűek.

Ez az egyházmegye ma már az egyetlen az egész országban, ami ragaszkodik a csak fiúkból álló ministránsok gyakorlatához. Ahogy az ismeretes, ez közvetlen alkalmazása annak, amit maga Róma is elismert még 1994-ben (lásd az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció 1994. március 15-én kelt levetelét a püspököknek):

A Szentszék emlékeztetni kíván, hogy mindenkor nagyon helyes követni annak nemes hagyományát, hogy kizárólag fiúk szolgálnak az oltárnál. Ahogy az ismeretes, ez a papi hivatások biztató kibontakozásához vezet. Annak kötelezettsége tehát, hogy a ministránsfiúk ilyen közösségét támogassuk, mindenkor folytatódni fog.

Lincoln úgyszintén él a szentmisében az akolitusok és lektorok alkalmazásának lehetőségével. Miután hivatalos szolgáltról van szó, az akolitusok szerepét kizárólag férfiak láthatják el. Mindkét ilyen hivatalos szolgálatot Flavin püspök idején vezették be, még az 1970-es években.

Példának okáért egy körülbelül 1200 családot magába foglaló plébánia-kerületben akár 30-40 akolitus is lehet. A feladatuk legfőképpen az, hogy a szentmisén szolgáljanak, gyarkan úgy, mint egy ministráns vagy egy diakónus: a szentmiskönyvet lapozzák a pap számára, a bevonuláskor a keresztet viszik, részt vesznek az áldoztatásban, a füstölőt kezelik a tömjénezéshez, és így tovább.

Ezeket az akolitusokat szükség szerint mozgósítják, és nem úgy tekintenek erre a szolgálatra, mintha az a laikusok aktív részvételének egy másik formája lenne. Egy átlagos vasárnapi szentmisén, amin 800 ember vesz részt, tipikusan csak két főakolitusot alkalmaznak, és további hármat, hogy az együttmiséző papot szolgálják, és hogy az áldoztatásban segédkezzenek. Érdemes megjegyezni továbbá, hogy a hívek Lincolnban csakis egy szín alatt áldoznak, elejét

véve annak, hogy a szentmisén kétszer annyi akolitusra legyen szükség. Ez természetesen élesen különbözik a legtöbb egyházmegyétől, ahol a rendkívüli áldozatokat teljesen megszokott (rendes) módon alkalmazzák, valójában visszaélve azzal a szándékkal, amit maga Róma fogalmazott meg erről.

Ahogy azt korábban említettük, Lincoln szintén alkalmaz lektorokat a legtöbb vasárnapi szentmisén. Még az 1980-as években Rembert Weakland püspök (abban az időben Milwaukee progresszív és homoszexuális prelátusa) nyilvánosan bírálta Lincoln akkori püspökét, Glennon Flavint, amiért nem volt hajlandó engedni annak az innovációnak, hogy női felolvasókat alkalmazzanak a szentmisén. Jóllehet Flavin utódja, Bruskewitz püspök végülis engedett a nyomásnak, és lehetővé tette szolgálatukat az egyházmegyében, a női felolvasók még mindig csak a hétköznapi és az iskolai szentmisékre jellemzők, míg a vasárnapi és ünnepi miséken a lektorok felolvasásai gyakoribbak.

3. Hagyománybarát hozzáállás.

A lincolni hívek a más egyházmegyékre nagyon jellemző katolikus „törzsi rivalizálás” és „liturgikus háború” teljes hiányáról számolnak be az egyházmegyéjükből. Ez nagyrészt a Lincoln püspökei által létrehozott légkörnek köszönhető. A hívek csak szabályszerűen és tisztelettel végzett Novus Ordo liturgiákon vehetnek részt, ami megakadályozza azt a rengeteg frusztrációt, amit más egyházmegyékben nagyon sokan éreznek.

Mindemellett Lincoln sohasem viselkedett ellenségesen a hagyománnyal szemben, amit a hagyományhű hívek máshol túlságosan is gyakran tapasztalnak. Az 1990-es években Bruskewitz püspök maga hívta meg az újonnan megalakult Szent Péter Papi Testvérületet (FSSP) az egyházmegyébe, hogy egy észak-amerikai szemináriumot, a Guadalupei Miasszonyunk szemináriumot megalakítsák, a nebraskai Dentonban. A Testvérület a szentmisét kizárólag annak rendkívüli formájában ünnepli, és ragaszkodik az 1962-ben használt liturgikus könyvekhez.

Jelenleg körülbelül 7 egyházmegyés pap van, akik hagyományos latin nyelvű szentmisét tartanak, további papok jelenleg is tanulják ezt a szentmiseformát. Az egyházmegyés szeminárium (a Nagy Szent Gergely Szeminárium) rektora havonta egyszer maga is ezt a szentmisét mutatja be a szeminaristáknak.

Ez pedig valószínűleg Lincoln egyik legérdekesebb oldala. A latin szentmisét látogatók közössége nem túlságosan nagy Lincolnban. Mivel az egyházmegye folyamatosan konzervatív állású volt, a területén sohasem jelent meg a hagyományhű hívek részéről olyan igény, hogy a Novus Ordo szentmiséket is-

mét teljesen a latin szentmisék váltsák fel. A közösség számos tagja látogatja a teljesen Novus Ordo plébániákat is, és részt vesznek az ottani szentmiséken is.

A régi rítust tanuló papok száma növekvőben van, jóllehet ez inkább a fiatal papok között jellemző (akikből az egyházmegyében rengeteg akad). A legtöbb idősebb pap a feladatot inkább az egyházmegye FSSP papjaira bízta, és a híveket a szeminárium vagy a Szent Ferenc plébánia ilyen miséire irányítja. Bruskewitz, Conley, és Finn püspökök mindannyian rendszeresen celebrálnak hagyományos latin nyelvű szentmisét az egyházmegyéjükben.

Lincoln egyházmegyés papjai és az FSSP papok rendkívül jó kapcsolatban állnak, és az idő előrehaladtával ez láthatóan csak egyre jobbá válik. A Nagy Szent Gergely szeminaristái közül vannak, akik a Guadalupei Miasszonyunk szemináriumba járnak át, és fordítva, esti imádságokra, testvéri összejövetelekre, és vesperásokra a régi és az új rítus szerint egyaránt.

4. Liturgikus folytonosság.

Ahogy korábban említettük, a Lincoln egyházmegye szándékosan elkerülte azt a modern tendenciát, hogy a laikusokat klerikalizálták azzal, hogy liturgikus szerepköröket laikus híveknek adtak át. Az akolitusok és lektorok alkalmazásának hála – a felolvasók és rendkívüli áldozatok gyakori használata helyett – az egyházmegye nem mosta el a választ a szolgálatot végzők és a laikusok között, avagy a szentély és a templomhajó között. Világosan látható, hogyan erősítette ez meg a szolgáló papságot Lincolnban, valamint a folytonosságot a római rítus két formája között.

A megfelelő liturgikus irányultságot tovább erősítette az a mód, ahogyan rengeteg szentmisét celebrálnak Lincolnban: a pappal a liturgikus keleti irányba – vagyis *Ad Orientem* – fordulva.

Az elmúlt két évben Conley püspök maga is *Ad Orientem* végezte az összes adventvasárnapi szentmisét. Emellett nyilvánosan bátorította az egyházmegye papjait, hogy cselekedjenek hasonlóképpen. Értesítéseink szerint a plébánia-kerületek 40%-a döntött úgy, hogy követi a püspök ajánlását. Közülük több számára azonban ez nem jelentett újdonságot, mivel a legtöbb nagy szentmisét az egyházmegyében már így is *Ad Orientem* végzik.

5. Katolikus nevelés.

Jóllehet ezt hagytuk a legvégére, sok szempontból az oktatás a legfőbb összetevője Lincoln sikerreceptjének. Glennon Flavin püspök elképzelése, ami lehetővé tette, hogy az egyházmegye gyermekei megfizethető áron járhas-

sanak katolikus iskolába, valamint hogy hiteles katolikus nevelést kapjanak szerzetesnővérektől, az egyházmegye küldetésének szerves része.

Bár Lincoln katolikus lakossága kevesebb, mint 100 000 főből áll, az egyházmegye a híveknek 27 általános iskolát és 6 középiskolát biztosít a következő nemzedék felneveléséhez. Ennél is fontosabb, hogy a legtöbb egyházmegyes iskola legalább 1-2 beöltözött szerzetesnővérrel, és valamennyi katolikus iskola legalább egy pappal rendelkezik.

Ahogy korábban említettük, a középiskolás hittanórákat kizárólag papok és szerzetesnővérek tartják. Példaképpen, Lincoln katolikus gimnáziumában, a Szent X. Piuszban több, mint 1200 tanuló mellett 4 szerzetesnővér szolgál (hagyományos szerzetesi ruhában), és 15 pap, akik folyamatosan csak papi ruhában láthatók. Valamennyi újonnan felszentelt pap legalább 5 éven keresztül tanít az egyházmegye valamelyik középiskolájában. Azoknak a papoknak, akiket működő katolikus középiskolával rendelkező kisebb településre küldenek, ezekben a középiskolákban szintén tanítaniuk kell.

Szemben más egyházmegyékkel, ahol iskolai szentmisét csak hetente (néhol havonta) egyszer követelnek meg, a Lincoln egyházmegyében előírás, hogy valamennyi iskolában naponta kell szentmisét tartani, a teljes iskola részvételével.

Mindezzel együtt is, talán nincs jobb példája annak, hogy Lincoln mennyire elkötelezett a jövő felé, mint hogy az egyházmegye iskolái működnek a legalacsonyabb tandíjjal az egész országban. A Szent Teréz Katolikus Iskola például mindössze tanulónként évi \$100 tandíjjal működik, és mégis virágzik, egy beöltözött szerzetesnővérrel az igazgatói székben.

Ahogy egy helyi lakos magyarázta: „Ezek a remek, szilárd katolikus iskolák az egyházmegye alapjai, amik folyamatosan ontják magukból a klerikusi hivatásokat, és az egyszerű, jó katolikus híveket, köszönhetően a klerikusainknak, egyházmegyes szolgálattevőknek, és a laikusoknak.”

Miért nem figyelnek más egyházmegyék Lincolnra?

Hogy miért nem próbálják más egyházmegyék is megvalósítani a lincolni modellt: rejtély. Könnyű azonban látni, hogyan hessegeti ezt el néhányuk.

Lincoln vidéki egyházmegye. A szerzetesnővérek rendkívül magas száma segíti az iskolákat alacsonyán tartani a tanulók tandíját. A katolikus lakosság viszonylagos kis száma elszigetelt környezetet biztosít, szemben az olyan sokszínű és nagylétszámú területekkel, mint amilyen Los Angeles, Chicago, vagy New York.

Természetesen lehetnek más okai is annak, ha Lincoln példáját látszólag figyelmen kívül hagyják.

Kétségtelen, hogy számos püspök, pap, és laikus hívő inkább lemondana a klerikusi hivatások nagy számáról, ha ez azt igényelné, hogy újra meghúzzák a világos válaszvonalakat a templomhájó és a szentély között, vagy hogy véget vessenek az olyan zsinat utáni innovációknak, mint amilyenek a lányministránsok, vagy a rendkívüli áldoztatók. A teljes egyenlőségre irányuló világi nyomást a legtöbb püspök lelkesen magáévá tette az elmúlt néhány évtizedben. Úgy tűnik, mintha büszkeség, félelem, vagy egy olyan program, ami nem kizárólag a lelkes üdvözülését célozza, tartaná vissza a legtöbbjüket, hogy a gyakorlataikat felülbírálják. Vagy talán néhány egyházmegye egyszerűen nem akar hithű katolicizmust látni.

Csak reménykedni és imádkozni tudunk, hogy az egyházi hierarchiában egyre többen tekintenek majd alázatosan és figyelmesen Lincolnra, hogy válaszokat találjanak. Létezik már sikeres példája annak, hogyan kell ismét élő Egyházat felépíteni, és hiteles, virágzó katolicizmust fenntartani.

Figyeljetek Lincolnra!

2017. április 03. írta: Katolikus Válasz, (Forrás: Liturgy Guy)

Az egyiptomi koptok...egy mártír Egyház

2017. április 10.

Henri Boulad prédikációja közvetlenül a merénylet után

Ezen a reggelen, ahogy Önök azt már tudják, szörnyű robbanás történt Tanta város kopt templomában, amely miatt huszonöt imádkozó keresztény meghalt a vasárnapi szentmisén. A sebesültek száma hetvenöt. Ugyancsak ezen a reggelen tizenhat halott és negyvenkét sebesült a kopt ortodox egyház katedrálisában és ez a szám, amit most mondok az egészségügyi minisztérium hivatalos adata. Ezen a reggelen egy bombát hatástalanítottak a Szent Márk kollégium előtt elhaladó villamoson. Ezen a reggelen..., ezen a reggelen..., ezen a reggelen... Szép belépő a Szent Hétre... De az egyiptomiak ezt megszokták... hiszen a kopt egyházzal szembeni harag, szervezett üldözés már 284-ben elkezdődött.... a római Diokleciánusz császár uralkodása idején, amikor Egyiptomban szinte százszázalékos volt a keresztény hívek száma... Aztán a fenyegetések, évszázados üldözések során 90–10 százalékosá vált

az iszlám–keresztény hívek számaránya. De ez a tíz százalék! Ragaszkodik! A Hitéhez, az Egyházához...! A hitük, micsoda hit! Ők, hűségesek! Felemelt kézzel mutatják: keresztény vagyok! Nem bújnak el! Nem szégyellik! Sokan a világban a keresztények szégyellik a hitüket, szerencsére nem mindenhol... és ez beteg gondolat, nem jó érzés, elbújni... Az egyiptomiak nem félnek, nem szégyellik a kereszténységüket. Nem szégyellik a hitüket. Sokan tetováltatnak keresztény jeleket a kezükre, mellkasukra és ez nem egy egyszerű semmitmondó szimbólum, ez valóság, ez igaz... a hit benne gyökerezik az egyiptomi emberek lelkében, szívében, húsában! Ez a titok! A kereszténység túlélésének titka! Ami legyőz mindent! És ha az elkövetők azt gondolják, hogy az erőszakra erőszak a válasz, a gyűlöletre, gyűlölet – akkor tévednek! Hát nem! Hiába várnak erre a gyilkosok, a támadók, hiába szeretnék ezt, hát nem! Szeretni az ellenséget, szeretni az ellenséget... az Evangélium szellemében... Te megölsz engem, én szeretlek téged...

Hiába vártok a mi gyűlöletünkre, nem kapjátok meg, amit ti szeretnétek... szeretni az ellenséget, ez az Evangélium szíve... a szeretet ereje, a megbocsátás ereje szemben az erőszakkal, micsoda fegyverek!... Néhány napja egy özvegy, akinek a férjét agyonkínózták 15 napig a börtönben mielőtt meghalt a hitéért (!), azt mondta: megbocsátok nekik! Ez a kereszténység, ez az Evangélium, ez Jézus...

És mi most kezdjük a Passió hetét ezzel az erőszak-jellel, ami ma ért bennünket, s ami azt mutatja, hogy Isten itt van velünk... a bennünket ért rosszon és a jón, túl... Túl a gyűlöleten, túl a szereteten – ez az Evangélium lelke, az egyetlen és igaz fegyver az Evangélium fegyvere, a kereszténység egyetlen igaz fegyvere.

Végül az erőszak, és a terrorizmus a gyengeség jele. Igen, te nem tudsz nekem válaszolni, ezért megölsz engem. Az igazsággal szemben fegyvered a pisztoly, puska, fenyegetés, bomba... Mi ez hát? Mi ez hát? Ahogy Ferenc pápa mondta néhány hónapja: megölni egy embert az Isten nevében, ördögi tett. Volt bátorsága kimondani. Szerencsére.

A testi fájdalom ereje, amit látunk ezen a szent héten, Jézussal, végigkísérjük őt a halálra ítélésig, a sértések, leköpdösés, korbácsütések... megfeszítés... útján járunk Vele. De a szereteté lesz a z utolsó szó, a szeretettel győzött Krisztus a halál felett...

Barátaim, a bennünk felbuzgó fájdalom, és bosszúvágy ellenére, arra kell kérnünk az Urat, hogy ezt meg tudjuk haladni... a megbocsátással és a szeretettel. Ámen.

(Dárdai Zsuzsa gyorsfordítása)

(<https://www.youtube.com/watch?v=Z2NlmBxXaQc&feature=youtu.be>)

Védeni kell a családot, kultúrát és a hitet

Interjú Henri Boulad jezsuitával

Miért lesz magyar állampolgár 85 évesen egy Egyiptomban élő, szír-olasz származású jezsuita? Hogyan látja Európa és az Egyház jövőjét? Mi készítette, hogy levelet írjon XVI. Benedek után Ferenc pápának is? Mit gondol a migrációs válságról? S nem utolsósorban: mit üzen nekünk, magyar fiataloknak?

A 777 csapata nevében is hadd gratuláljak a magyar állampolgárságához! Mikor kapja meg hivatalosan?

Nagyon köszönöm! Csütörtökön (március 16-án) kapom meg személyesen Orbán Viktor miniszterelnök úrtól, aki ebédre hívott. Őszintén szólva, nem egyedül, saját magamtól jutott eszembe, hogy kérvényezzem...

Miért? Kitől jött az ötlet?

Semjén Zsolt, miniszterelnök-helyettes úr nemrég meglátogatott Alexandriában, hogy felajánlja, a magyar állam szívesen működik együtt velünk. Ekkor kérdezte meg, hogy mire lenne igazán szükségem. Rögtön visszakérdeztem, mi lenne, ha megkaphánám a magyar állampolgárságot?

Miért volt annyira egyértelmű, hogy ezt kéri?

Három oka is volt: Először is nagyon nagyra értékelem Magyarország helytállását, már ami az európai keresztény értékek védelmét, illetve a migrációs válság kapcsán képviselt álláspontját illeti. Nagyon fontosnak tartok minden olyan megközelítést, ami Európa fizikai és szellemi stabilitásának és identitásának a megőrzését szolgálja. Másodszor, mert sokszor jártam már itt és megszerettem az országot és a magyar embereket.

Ma már Európában szinte minden szinten csak negatív jelzők kíséretében beszélnek a kereszténységről, itt viszont sokaknak még megvan a szilárd hite és bátorsága, hogy szembe ússzon az árral. Ez az, amit nagyra becsülök bennetek.

Ami a dolog praktikus oldalát illeti, EU-s állampolgárként a munkámat nagyban segíti, ha könnyebben és szabadabban utazhatok bármerre a világban.

Az Ön identitása meglehetősen sokszínű: a melkita, bizánci rítusú katolikus Egyház tagja [a római katolikus Egyházzal teljes egységben lévő, önálló részegyház], emellett jezsuita szerzetes, damaszkuszi szír édesapával, olasz édesanyával úgy, hogy Egyiptomban nőtt fel, otthon pedig franciául beszéltek. S most már magyar állampolgár is! Van valamiféle rangsor?

Az identitás számomra nem a múlthoz, hanem a jövőhöz kapcsolódik. A világban minden mozgásban van. Az egész életünk egy változás, egy folya-

mat. Azt szoktam mondani, hogy az intelligens ember egyik ismérve, ha képes őszintén változtatni elgondolásain anélkül, hogy szégyenkeznie kellene emiatt. Számomra ilyen a saját identitásom is.

Ön minek vallja magát?

Világpolgárnak tartom magam, talán azért is, mert rengeteget utaztam életem során és minden új ország, tapasztalás az életem, gondolkodásom részévé vált. Az egy csapda, ha fixen, lezártként tekintünk magunkra – akár a kereszténységünkre is! Ez egy út, amin végig kell menni. Nem az a minden, ha vagyunk valakik, hanem ha válunk valakiké! Például, ha az identitás kérdéséről beszélünk, a globalizáció kapcsán nagyon hamar előjönnek a problémák. Mit jelent európainak, magyarnak, egyiptominak, vagy akár kereszténynek, muszlimnak lenni?

Pont a globalizáció és a kereszténység kapcsolatáról beszélt március 11-én a Párbeszéd Házában is. Előadásának gerincét a jelenlegi, hibás globalizáció és a jézusi globalizáció összehasonlítása adta. Mit jelentenek ezek, és miért tartja rossznak, ami ma globalizáció címszóval a világban történik?

A világ jelenlegi globalizációja egyértelműen rossz, mert magát az identitást akarja eltörölni. Méghozzá gazdasági és pénzügyi okokból. Ezek a nemzetek és országok kárára folytatott játszmák, ahol magát az embert teljesen háttérbe szorítják. Nem számít százezrek élete, ha például kőolaj vagy egyéb értékes lelőhelyekről van szó. Ez a folyamat személytelessé teszi a világot. Mindezt a demokrácia és az emberi jogok nevében elkövetni pedig nem más, mint *hazugság és képmutatás*. A szólás szabadsága is addig terjed, amíg beleillesz a liberális narratívába, de ha kilógsz onnan, akkor nem vagy egyenrangú fél. Erre jó példa az iszlamofóbia, mint fogalom használata.

A nyugati világban elfogadhatatlannak tartják, ha valaki az iszlámot kritizálja, és rögtön rásütik az iszlamofób bélyeget. Ezzel szemben sokan minden kontroll nélkül, bátran elmennek a legvégsőig, ha a kereszténység vagy az Egyház kritizálásáról van szó. Hogy is van ez?

Mit gondol, mik lehetnek a konkrét okai annak, hogy ez így alakult?

A nyugati világot bekebelezte egy ideológia, amitől sajnos maga az Egyház sem maradt érintetlen. Amit ma politikai korrektségnek hívunk, az nem más, mint egy rendszer, amelyben az idegent és a multikulturalizmus dicsőítését emelik magasba. *A mögöttes szándék pedig az, hogy az emberek veszítsék el az identitásukat.* Ez baj! Hiszen csak úgy tudsz valakivel normális kapcsolatot kialakítani, ha te is önmagad vagy és a másik is önmaga. Ha ez az egyensúly megbillen, már nem beszélhetünk egyenrangú párbeszédéről.

**Beszéljünk egy kicsit mindennek fényében az Egyházzal. Hogyan látja, mi-
ben kéne változnia ahhoz, hogy megőrizve az eredeti küldetését, hatékonyan
jelen tudjon lenni a XXI. században?**

Tíz évvel ezelőtt írtam egy hatoldalas levelet XVI. Benedek pápának. Ebben az írásban három reformot sürgetek: teológiai, lelkipásztori és spirituálisat. Az Egyház jelenleg nagyon mély krízisben van. Miért? Először is, mert még mindig nem vagyunk hajlandóak tudomást venni a saját válságunkról. Alázat! Kérlek titeket, legyen mindenki alázatos! Ugyanakkor sokan még mindig nem értették meg, hogy emellett mit is jelent a modernitás. A modernitás teljes szemléletváltást követel. A papság és a vezetők jó része nem tudja, hogyan alkalmazkodjon ehhez, ami hangsúlyozom, egyáltalán nem egyszerű dolog.

Tudna említeni néhány konkrét példát, mire lenne valójában szükség?

Itt van például a megváltás fogalma. Jézus az ő áldozatával megváltott minket a bűneinktől, a vért ontotta értünk. Tette mindezt azért, hogy megszabadítson minket az eredeti bűntől. A modern ember mindezt nem érti, mert nem jól magyarázzák neki. Egyiptomtól Franciaországig, a világ minden táján találkozom hitoktatókkal, tanárokkal és nem tudják mindezt érthetően elmondani a kor emberének, nincs meg hozzá az eszköztáruk. Üzeneteink, foglalmaink nem lettek újragondolva, újrafogalmazva. Ez a teológiai reform sürgős! Úgy látom, az Egyház túlságosan fél attól, hogy ennek hatására esetleg szétesik a hit. Márpedig erről szó sincs!

És a többi területen?

Ott van a lelkipásztori aspektus. Régen, ott volt egy pap egy faluban, te-
gyük fel, száz családdal. Ismerte az embereket és az emberek is ismerték őt. Most mi van száz család helyett? Tízezren, vagy akár még annál is többen tartozhatnak egyetlen plébániához. Ez lenne a közösség? Ez lenne a család? Hogy várhatjuk el egy paptól Franciaországban, hogy több tucat templomba járjon misézni és gyóntatni? Képtelenek vagyunk újragondolni egy középkori struktúrát. Hogy lehetséges ez egy ilyen vészhelyzetben? A papi hivatások száma pedig rohamosan csökken. Eközben úgy teszünk, mintha minden rendben lenne. Olyan ez, mint a süllyedő Titanic, amin az emberek még mindig önfeledten táncolnak, holott tudják, mi történik.

Ha Ön szerint tényleg ekkora a baj, mi lenne az első lépés, amit az Egyház tehet, hogy ne süllyedjen tovább a „hajó”?

A betegségből való gyógyulás első feltétele, hogy beismered: beteg vagy. Ezen az úton kéne elindulni, és elkezdeni minél hangosabban beszélni a problémákról...

Előadásában említette, hogy a tíz évvel ezelőtti, XVI. Benedek pápának írt levelét követte nemrég egy Ferenc pápának írt levél – ennek azonban nem tudtam nyomára akadni az interneten...

Nem találhatta meg, mert még nincsenek is fent.

Többszámban? Hányszor és miért írt a jelenlegi Szentatyának?

Igen, fél éve küldtem el a leveletem franciául, majd egy hónapja másodjára ugyanazt a levelet, immáron spanyolra fordítva. Biztosra akartam menni, hogy tényleg eljut a Szentatyához és megérti a tartalmát. Leírtam neki, hogy rendkívül nagyra tartom, mint pápát, és mint rendtársamat egyaránt. Kifejtettem azonban pár dolgot, amelyben úgy éreztem, nem egyezik a véleményünk. Ilyenek például az iszlámról való megnyilatkozásai. *A Szentatya nem érti az iszlámot, mert sose élt muszlim országban és nem tapasztalta annak belső dinamikáit. Arra kértem, figyeljen jobban azokra, akik ismerik és benne élnek a muszlim világban.*

Mi a baj azzal, ahogy Ferenc pápa az iszlámhoz áll?

Mint a legtöbben a nyugati világban, ő is tudományosan közelíti meg a témát. Olyan körök írnak és beszélnek az iszlámmal való párbeszéd módjairól, akik nem ismerik belülről ezt a világot. Ugyanakkor nem nagyon szeretik bevonni azokat, akik viszont igen.

Éppen ezért, amikor például *azt tanácsolják az európaiaknak, hogy nyissák meg az ajtóikat a menekültek előtt, nem tudják, mit indítanak el. Az evangéliumra és Jézus tanítására hivatkozva mondanak olyan dolgokat, amik egyszerűen irrálisak. Először meg kell védened a családot, a kultúrát, az identitásod, és azután kell kinyitnod az ajtót* – ahogy ezt a kontinens az eddigi évszázadok során tette.

Európa mindig egy nyitott földrész volt, de *ebben a helyzetben nem szabad engedni egy invázió jellegű áradatnak, ami a jövőre nézve a teljes destabilizációt jelenti.*

De mégis, az iszlám jelen van már valamennyire a kontinensünkön és Európa körül egyaránt. Tudjuk, hogy az autentikus iszlám nem egyenlő az iszlamista szélsőséggel, de főleg az alapján, amiket most mond, nehéz eldönteni: milyen is az iszlám valójában?

Az iszlám esszenciája, hogy politikai és radikális. Ez a két dolog jellemzi, legmélyebb gyökereiben. Történetileg kétféle iszlámot különíthetünk el: a mekkait – ez volt a korábbi szakasz – és a medinait. Ez a második modell forrta aztán ki magát véglegesen a X. században. Mindez pedig természetében a fent nevezett két tulajdonságot viseli. Európa és az egyházi vezetés nem

akarja tudni, felfogni, megérteni, hogy mi az iszlám. Felépítenek egy számukra kedvező képet és azt állítják ez az „igazi”, de ez nem így van. Ne párizsi, berlini, oxfordi professzorokra hallgassatok, hanem azokra a keresztény testvéreitekre, akik korábban muszlimok voltak, azokra, akik muszlim országban élnek!

Talán még több kérdést szült ez a beszélgetés, de sajnos már csak egyre van időnk, ez pedig szóljon a jövőről: **Mit üzen a magyar fiataloknak? Mire érdemes figyelniük, hogy egy ilyen kaotikusnak tűnő világban tudják Istent követni magyarként, európaiként?**

Ragaszkodjatok az identitásotokhoz! Ragaszkodjatok az öröksétekhez és a múltatokhoz! Ragaszkodjatok az értékeitekhez és hitetekhez! Legyetek erősek és ne féljete! *Bár csupán egy egészen kicsi kisebbség vagytok most, de nem sokára többséggé váltok.*

Én magam se félek a jövőtől, mert van hitem és tudom, hogy Krisztus győzött. *A történelem fordulópontján élünk, nem tudjuk mi vár ránk, de akik hisznek és remélnek, győzni fognak.*

Heltai Péter

Henri Boulad SJ 1931-ben Alexandriában született, nagyapja az 1860-as szíriai keresztényüldözéskor menekült Damaszkuszról Egyiptomba. Édesapja szír, édesanyja olasz származású. Melkita rítusú bizánci katolikusként 1950-ben lépett be a Jézus Társaságába. 1963-ban, Bejrútban szentelték pappá. Képzése alatt filozófiát, teológiát, pedagógiát és pszichológiát tanult Libanonban, Franciaországban és az Egyesült Államokban. Három doktorátussal rendelkezik. Visszatérve Egyiptomba ifjúságneveléssel és szociális ügyekkel foglalkozott. 1979-ben az egyiptomi jezsuita rendtartomány vezetője lett. Kalkuttai Boldog Teréz anya támogatásával megszervezte az egyiptomi Caritast, amelynek működését Szudánra is kiterjesztette. 1985-től a kairói, 1991-től az észak-afrikai és keleti országokért felelős Caritas elnöke volt, továbbá alelnöke a római Caritas központnak. 2004-től a jezsuiták kairói kollégiumának vezetője. Munkásságáért megkapta többek között a francia érdemrend tisztí keresztjét.

(<http://777blog.hu/interju>)

2017 nagy évfordulói

500 évvel ezelőtt vette kezdetét a reformáció

1517. október 31-én Luther Márton áldozópap, az erfurti sarutlan ágostonosok rendjének tagja a wittenbergi vártemplom búcsúja alkalmából kifüggesztette a templom kapujára 95 tételét tartalmazó meghívását egy nyilvános disputációra. Ezzel vette kezdetét a *protestáns lázadás*, amely a *Sola scriptura* (egyedül az Írás – az egyházi tanítóhivatal és az értelem munkája nélkül, a Szentírás önmagát értelmezi); *Sola fides* (csak a hit a megigazulás forrása, a belőle szükségszerűen fakadó jócselekedetek nélkül, Jakab levele téved) és *Sola gratia* (csak a kegyelem ad megigazulást– az áteredő bűn velejéig megrontotta az emberi természetet, ezért csak rosszat képes tenni) eretnek tanításaira épül. Luther végső soron megtagadta többek között az Egyház egy, szent, katolikus és apostoli voltát, a pápa legfőbb tanító, megszentelő és kormányzó hatalmát, az egyházi rend szentségét, a szentmise engesztelő áldozati jellegét, és relativizálta az Úr valóságos jelenlétét a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Luther meghirdetett nézetei és személyes életpéldája széles kaput nyitott a katolikus Egyház és hite és tanítása ellen való protestálás megannyi – egymásnak is ellentmondó – változatának, millió és millió lelket szakítva ki, rabolva el mindmáig az Egyháztól. A protestantizmus emberközpontúságot hirdetett, a figyelmet a földiekre irányította, miközben eltávolította a Szentséget és az eszkatológikus távlatot. Isten az égben lakik, vagy pedig immanens, de semmiképp sem szentségi valóság, aki azért van jelen közöttünk Egyházában, hogy tanítson, megszenteljen és az örök életre vezessen minket. Az Egyház lényegének megtámadása Krisztus lényegének a megsértésével jár. Miközben megveti az Egyházat és Szűz Máriát, legmélyebben a megtestesülés titkát értelmezi félre. A protestantizmus szétszakította a test és szellemi lélek eredendő egységét, ezzel az igaz vallásosságot alapjaiban támadta meg. Eszmei értelemben beágyazott a szekularizációnak, a relativizmusnak, a laicizmusnak, az individualizmusnak, a kapitalizmusnak, és a materializmusnak.

A protestáns eretnenségek egy jelentős része a II. vatikáni zsinat óta behatolt és teret nyert a katolikus Egyházban. A konciliarizmus, a szentmise engesztelő áldozati jellegének és a pap áldozatbemutató szerepének háttérbe szorítása, a kézbeáldoztatás, a szentélyek és oltárok lebontása és a protestáns imaházak úrvacsoraasztalaihoz hasonlóvá alakítása, mind-mind jellemző protestáns elemek. Az Oltáriszentség félre tétele és a pap középre helyezé-

se, az áldozatbemutatás nép felé fordítása, az oltár decentralizálása, a nők szentélybe engedése, a női felolvasás, ministrálás, áldoztatás elterjesztése, a profanizálás, a liturgikus szabályok minduntalan megfigyelhető semmibe vétele, a boldogságos Szűz Mária, a szent angyalok és a szentek tiszteletének a háttérbe szorítása stb. jelzik a protestáns tévtanok betörését és széles körű elterjedtségét. Luther érdemeinek a dicsérete és a protestáns forradalom reabilitálása napjainkban szentszéki szinten zajlik, és pápai megnyilvánulások erősítik.

300 évvel ezelőtt alakult meg a modern szabadkőművesség

1717-ben négy londoni szabadkőműves páholy egy meghatározott, komoly okkal gyűlt össze a nyári napforduló idején, Szent Iván – Keresztelő János születésének – napján, június 24-én a Szent Pál-székesegyház területén levő a Lúdhöz és Rostélyhoz címzett („Goose & Gridiron”) fogadóban: megalapították *Anglia Nagypáholyát* (Premier Grand Lodge of England), a többi kőműves egyletektől különválva. Ez az esemény tekinthető a modern szabadkőművesség születésnapjának. A francia szabadkőművesek 1889. július 16–17-én, a francia forradalom 100. évfordulóján tartották Párizsban az első nemzetközi kongresszust, ahol megfogalmazták a szabadkőművesség célját, az ateista világgöztársaság létrehozását, és az eszközt, ami nem más, mint a vallás (a katolikus Egyház) és a monarchiák megdöntése.

A szabadkőművesség báránybőrbe bújt farkas. Emberiességről és toleranciáról beszél, de a kinyilatkoztatáson, a hiten és a valláson is „fölülemelkedő”, egyes irányzataiban egészen nyíltan egyházellenes volta és világművelmi törekvései leleplezik az önmagában is elborzasztó emberközpontúságát. A szabadkőművesség tagadja a Szentháromság Egy Istent, helyette a Világ Nagy Építőmesteréről beszél; elutasítja a Teremtőt, helyette Őserőt és Ős-alapot mond, az anyagot tekinti örökkévalónak. Tagadja az egy igaz vallás és a dogmák (hitigazságok) lehetőségét, helyette vallásszabadságot, szabadgondolkodást, emberközpontúságot, relativizmust és indifferentizmust hirdet. Tagadja a kinyilatkoztatást és az értelem igazságfelismerő képességét, helyette deizmust, panteizmust, racionalizmust és agnoszticizmust képvisel. Tagadja Krisztust, aki az élő Isten Fia és a világ Megváltója, az Út, az Igazság és az Élet. Az objektív igazságot elveti, eszkatológiával nem törődik, helyette az evilági jólét és hatalom érdekli. Úgy beszél „emberségről” és „toleranciáról”, valamint a természetes erkölcsi normák megtartásáról, mintha e törvényeknek semmi köze nem volna Istenhez, akit mint önmagát Krisztusban kinyi-

latkoztató Abszolútumot tagad. Miközben a személyes vallásosságot a „tolerancia” nevében magánügynek tekinti, addig a hierarchiájával, titkos tanaival és szertartásaival egyetemes érvényű álvallási struktúrát épít. A szabadkőművesség világnézete (Isten- és emberképe) döntő pontokon ellenkezik a katolikus Egyház hitével és tanításával. Katolikusként részt vennie benne halálos bűn. A szabadkőművesség – irányzattól függő nyíltsággal – elveti Krisztus Egyházát, tagadja a katolikus kereszténység igaz vallás jellegét. Az Egyház társadalmi és politikai befolyásának teljes megszüntetéséért harcol.

A kinyilatkoztatással, az igazsággal, a vallással és az Egyházzal nyíltan szembemenő szabadkőművesség alapjaiban támadja meg és oldja fel az Isten-ember kapcsolatot. Célja egy ateista világkötársaság és egy világkormány, egy új világrend létrehozása, egységes világvallással, melynek középpontjában látszólag a humanizmus, a piedesztára emelt, Isten nélküli ember áll, valójában pedig az embernek hízegő Sátán. A szabadkőművesség tehát voltaképpen egy önmegváltásra, önistenítésre ösztökélő, alapjaiban hitellenes és sátáni ihletésű („*olyanok leszte, mint az Isten*”, vö. Ter 3,5) társulat, amely Krisztus és az Egyház tagadásával és az ember istenítésével a hazugság atyjának (vö. Jn 8,44) áldoz.

A szabadkőművesség e nagy évfordulója idén újholdra esik, ami okkult értelmezésben is nagy jelentőséggel bír. A szabadkőművességnek még soha nem volt akkora befolyása a katolikus Egyházra, mint amekkora jelenleg van. Krisztus és az Egyház egyetlen üdvözítő voltával szemben, a megtérés feltétlen szükségének hirdetésével ellentétben, a vallások egyenlőségét és az emberi erőfeszítéssel létrehozható igazságos és békés világot állító hamis ideológia szolgálatában látunk manapság nem kevés főpapi megnyilvánulást, de Krisztus nélkül emlegetett világbékéről, hit és keresztség, megigazulás nélküli istengyermekegről hallunk ma egyes pápai megnyilatkozásokat is.

100 évvel ezelőtt tört ki a bolsevikok forradalma

1917. november 7-én (a Julián-naptár szerint október 25-én) Oroszország akkori fővárosában, Petrográdban (ma Szentpétervár) győzedelmeskedett a Lenin és Trockij vezette bolsevikok által szervezett felkelés, mely a hatalmat a szovjetek – vagyis munkástanácsok – kezébe tette le. A hatalomátvételt követően a bolsevikok hamarosan kisajátították az irányítást, és egy diktatórikus rendszert építettek fel, melyet a szovjetek hálózata révén – majd egy négyéves polgárháború árán – az egész birodalomra kiterjesztettek. Eszmei értelemben ez a bolsevik forradalom szülte meg a Szovjetuniót.

A *kommunizmus* sátáni csapás, amelyet csalétek gyanánt megint csak az emberközpontúságot hirdeti az igazságosságnak, egyenlőségnek és testvériségnek – francia forradalomtól eredeztethető – áleszményeivel.

A *dialektikus és történeti materializmus* a kommunizmus alapeszméje. E tan szerint egyetlen valóság az anyag a maga vak erőivel. A növényekhez és az állatokhoz hasonlóan az emberi társadalom sem egyéb az anyag egyik megjelenési formájánál, amely az erők örökös harcában ellenállhatatlan kényszerűséggel fejlődik a végső kifejelet felé, ami az osztályok nélküli társadalom. Ebben az ideológiában természetesen nincsen hely Isten számára. Nincs különbség szellem és anyag közt, sem a lélek és test között. Nincsen élet a halál után, nincsen feltámadás és végítélet s ezért alaptalan az örök élet reménye.

A kommunizmus egyenlőség-eszméje lerontja a legalapvetőbb emberi kapcsolatokat is. Mivel az embereknek egymás között való viszonyában a teljes egyenlőség elve áll, amely tagad minden Isten által rendelt rangfokozatot és tekintélyt. Tagadja az egyházi méltóságot, a társadalmi különbségeket, de a szülői tekintélyt és a házasságban a férfi tekintélyt is épp úgy, mint a felnőttét a gyermekek fölött. A kommunizmus egyedül a társadalmi közösséget, mint első és egyetlen jogforrást ismeri el feljebbvalónak, ami Istentől elszakítva megint csak a Sátán uralmát jelenti.

A kommunizmus követte a protestantizmus és a szabadkőművesség egyházellenességét, beágyazott az ateizmusnak, a materializmusnak, a laicizmusnak, a feminizmusnak, az abortusz és az eutanázia gyilkos eszméinek, a genderizmusnak, lerombolta a vallásos életet, a hit és az értelem egységét a tudomány, a politika és a művészetek területén, és szétzüllesztette a házasság és a család intézményét. A kommunizmus nyíltan ateista és materialista, amely tagadja Istent, és gyűlöli Krisztus Egyházát. Az embert dolgozó állatnak tekintti, az igazság metafizikai és teológiai fogalma számára ismeretlen, egyedül „a nép szava” számíthat. S bár a Szovjetunió, mint politikai és gazdasági entitás összeomlott, észre kell vennünk, hogy a tévtanai ma mégis szelvényben-hosszában jellemzik korunk modern társadalmait.

A kommunizmus tanai az Egyház benső életébe is beszivárogtak. Az egyházi tekintély elvetése részben ugyanazon az ideológiai alapon jelenik meg, amit a kommunisták is képviseltek: az isteni hierarchia, a Krisztustól való rendeltség és a szentség bennfoglalt és/vagy kifejezett tagadásán. A modernista teológiában erősen jelen van a feminizmus, különösképpen a „női papság” burkolt vagy nyílt fölemlégetésével. A feminizmus teret nyer a liturgikus élet-

ben is (nő felolvasók, ministránsok, áldoztatók). A történeti materializmus fellelhető az egyházi tudományos és szellemi életében. A szentírástudományt, a krisztológiát, de az egyetemes üdvtörténetet sem lehet ma már nem evolutív módon értelmezni. A kommunizmus hatása alatt fogalmazták meg a „fölszabadítás teológiáját”, amely a II. vatikáni zsinat után kialakult „keresztény-marxista párbeszéd” kezdete óta folyamatosan terjed, hatása mindmáig igen erős. A kommunizmus elhitette, hogy ez a világ azért van, hogy az ember ezen a világon, a maga erejéből képes kialakítani a békét és a jólétben élni. Ami igazi tragédia, hogy ezt a nézetet – az igazságosság és a világbéke emlegetését az egy igaz Isten és az egyszülött Fia, Jézus Krisztus nélkül, az egy igaz Egyház és az egy igaz hit nélkül – ma katolikus főpapoktól halljuk viszont, sőt szentszéki, pápai szinten hallunk megnyilatkozásokat igazságosságról és békéről a megtérésre való sürgető meghívás és a figyelemnek az égiekre (vö. Kol 3,1–2.) való ráirányítása nélkül.

**„Ahol azonban elhatalmasodott a bűn, túlaradt a kegyelem”
(Róm 5,20)**

Három egyszerű pásztorgyermek, Lucia 10, Ferenc 9, Jácinta 7 éves, mikor 1916 tavaszán a juhok őrzése közben egy fénylő ifjú jelent meg előttük, aki a Béke Angyalának nevezte magát. Az első jelenést még további kettő követte. A látnokoknak az Oltáriszentség előtt leborulva, a Szentháromság szüntelen imádásával és engesztelésével, Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szíve által, szakadatlan imádsággal és engeszteléssel kell viseltetniük a sok bűnért, mellyel Istent bántják meg és kérniük kell a bűnösök megtérését. Ennek módját a szent angyal tanítja meg a gyermek látnokoknak: „Mindent alakítsatok áldozattá.”

100 évvel ezelőtt, **1917. május 13-án** vasárnap jelent meg első alkalommal a Szűzanya Fatimában. A Szent Szűz így tanította a gyermekeket imádkozni: „Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért s a Szűzanya Szeplőtelen Szívén tett sérelmek jóvátételéért.” Vezeklést, engesztelést, a rózsafüzér imádkozását, áldozathozatalt kért tőlük. A Szűz látomásban megmutatta a kárhozat helyét. A Szűzanya utolsó, hatodik jelenésére 1917. október 13-án szombaton került sor. Ekkor történt a napsoda, amelynek legkevesebb harmincezer ember volt közvetlen tanúja. Az egyházi kivizsgálás nyomán (1958) minden igaznak bizonyult Fatimában. A fatimai jelenések befejeződtek, de Lucia életében Mária többször megjelent még, s ilyenkor mindig kérésekkel fordult hozzá. A Fatimai Szűzanya kérte az elsőszombati ájtatosságot,

továbbította Jézus akaratát Szűzanya Szeplőtelen Szívének tiszteletére, és Isten felszólítását a Szentatyának, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szűz Mária Szeplőtelen Szívének.

A fatimai jelenésekhez egy sokkal korábbi jelenés is kapcsolódik. Jézus 1689. június 17-én látomásban jelent meg Paray-le-Monial vizitációs kolostorban *Margareta Maria Alacoque* nővérnek (1647–1690), és megmutatta neki Isteni Szívét azzal az utasítással, hogy üzenetben közölje a francia királynival, hogy Franciaországot ajánlja fel Szentséges Szívének. A napkirály, XIV. Lajos azonban vonakodott teljesíteni az Úr kérését. Napra pontosan 100 évvel e látomás után, 1789. június 17-én lázadt fel a Harmadik Rend a király ellen, mely nap a francia forradalom kezdetének számít. Ez megpecsételte a királyság bukását, amivel a pápaság is elvesztette egyik legfontosabb védelmezőjét. A XVI. Lajos királyt a lázadók megfosztották hatalmától és lefejezték, továbbá az örült forradalom során az Egyházat is irtani kezdték: klerikusok ezreit, fiatal szerzeteseket és szerzetesnőket küldtek nyaktiló alá, vagy lőttek agyon. A papság és a szerzetesség soraiból további ezreket hurcoltak el rabszolgamunkára, és tízezreket üldöztek el az országból.

250 évvel a látomás után, 1931. augusztus 29-én az Úr Jézus látomásban Fatimában is megjelent, és közölte Lucia nővérrel: „*Add tudtára szolgálóimnak [a pápáknak]: Mivel Franciaország királyának példáját követik és kérésem teljesítését halogatják, a szerencsétlenségben is őt fogják követni.*” (Forrás: Frère Francois de Marie des Anges: *Fatima, Joie Intime, Événement Mondial* 1993. In: katolikus-honlap.hu) Mi volt Franciaország királyának szerencsétlensége? Királyságának elvesztése. Mi lesz az Úr Jézus szolgálóinak szerencsétlensége? A pápaság elvesztése?

Krisztus nem sokkal később ismét megjelent Luciának, és ezeket mondta: „*Nem akartak hallgatni a követeléseimre... Miként Franciaország. Oroszország addigra az egész világon elterjeszti tévtanait, amivel háborúkat és az Egyház üldözését idézi elő.*” (Uo.)

A késelem 40 éves bolsevizmust, háborúkat és egyházüldözést okozott, a marxizmus-leninizmus pedig az egész világot meghódította. Alakul az új világrend, a globális kormányzás és az egységes világvallás. A nagy csata igazi tétje, amely a politika megértéséhez épp úgy kulcs, mint az Egyházban történetek értelmezéséhez, nem más, mint a lelkünk üdvössége.

Fülep Dániel

Keresztény hozzáállás a teremtéshez

Képzeljük el a következő helyzetet pár évszázaddal később, amikor már a klasszikus zene művelése eltűnik, és a nagyszerű zeneművek kottáit már csak egy-két ember képes olvasni. Az egyik nagytekintélyű zenetudós azon cikkezik majd és interjúzik, hogy olyan személy, mint Johann Sebastian Bach, nem létezett. Az ő nevének tulajdonított művek mind a társadalmi evolúció termékei. Szerinte képtelenség azt feltételezni, hogy egy olyan bonyolult szövetű művet, mint például a „h-moll mise” nevezetűt, azt egyetlen egy személy hozta volna létre. Sokkal inkább kézenfekvő, hogy az evolúciós mozgások következtében, az emberiség pszühéje az akkori Európában egy újabb evolúciós ugrást hajtott végre, aminek egyik tükré a klasszikus zene. A társadalmi fejlődés eredményeként számos ilyen mű keletkezett, így keletkeztek azok a zenekarok, amiket ritka korabeli leírásokból rekonstruálhatunk. Abban az időben voltak magányos zenészek, akik bizonyos alkalmakon összegyűltek, és együtt zenéltek. Ezeknek az alkalmaknak se az okát, se a célját nem ismerjük, de a fennmaradt dokumentumok azt sejtetik, hogy léteztek ilyenek. A mára kihalt hagyomány – így a zenetudós – ezeknek a daraboknak egy nagy részét személynek tulajdonítja, akit Johann Sebastian Bachnak hívnak. Vannak névváltozatai, de tudományos módszerek segítségével statisztikailag nagy valószínűséggel kimutatható, hogy ezen zeneművek közös eredetűek, és visszavezethetők egyetlen motívumra, aminek alapja a leggyakrabban használt hangszer (talán egy hegedű nevű) húrjának rezgése.

Így vagyunk manapság az Isten teremtésével és az ő nagyszerű műveivel. Az emberiség szószólói és okoskodói, akik az akadémiákon és szerkesztőségekben ülnek, vagy élőködő módon politizálnak, már semmit se tudnak a teremtményekről. Lehet, csodálkoznak az Attenborough filmekben és eljutnak szafárikba is, madarakat meg lepkéket videóznak, mint kisökológiai lábnyomú turisták, sőt nagy zélussal támogatják a természetvédelmet, de a kertjükben a növényeket és állatokat úgy osztályozzák, hogy gaz, fa, féreg, bogár, pók és madár, a lehullott levél az szemét, és a hangyákat tűzzel-vassal, vagy a leghatékonyabb sprével, de irtani kell. Vannak olyanok is, akik egyes állatokról és növényekről mindent tudnak, még le is tudják őket bárkódíngolni, de az általuk megvizsgált alany testében levő étellel már nem tudnak kezdeni semmit. Az elillan, ha mikroszkópjaiikkal nézik őket, vagy ha bedarálják őket, hogy legmodernebb gépjeikben a molekulák alapján statisztikai játékokat üzzenek az anyaggal.

Természetes, hogy ezért nincs Atya, nincs Fiú és nincs Szentlélek se. Csak az anyag van, aki magában hordozza az életet, ami egyszer-csak hipp-hopp megjelenik. Mert egyszer-számra csak be kell sűrűsödni. Mint a csuorban álló tejen a föl, vagy borkánban a lekvár. Nagy ugrások következményeként, vagy láthatatlan sompolygás következtében. Ahogy az éppen aktuális és divatos elmélet állítja. Még az úgynevezett keresztény hívő tudósok is vakon hisznek ebben. Képtelenek elfogadni azt, hogy a Föld nevű bolygón az élet szöve-tét, amit félévészázadonként mindig más névvel illetnek: bioszféra, nooszféra, ökoszisztéma, stb., mindezt egy személy teremtette, aki valahogy hozzájuk hasonló lett. Kínosan kerülnek ezt a témát, és ha egyenesen rákérdez valaki, akkor hosszas és zavaros fejtegetéseket kapunk, aminek a végére oda jutunk ki, hogy vagy elhiszük amit mond, vagy nem.

Szomorú egy helyzet. Mert az ember azt, akire büszke lehet, és akitől tanulhat, azt szégyelli, és megtagadja. Jézus megmutatta, mit kell cseleked-nünk. Az Atyához hasonlóvá kell válnunk, aki életet akart és azt bőségben akarta. Tehát az emberiség hivatása az, hogy a teremtésről gondoskodjon, és hogy azt gyarapítsa, hogy a földön a tengerek legmélyebb bugyrából a Himalája legmagasabb csúcsáig az anyagot szállja meg az élet. Ha ennek a hivatásának eleget tesz, akkor az Atya akaratát teljesíti. Most nem éppen ezen az úton jár.

A távoli jövő zenetudósa elveszett a technikai részletekben. Már nem képes felfogni azt, milyen nagyszerű teremtő génius az ember. És hogy valóban létezett egy olyan személy, akit Johann Sebastian Bachnak hívtak és valóban ő komponálta meg azokat a műveket, amelyeket hallatlan összetettségük miatt már képtelen egy személyhez kötni. Darabokra szedi azt, ami a teremtő génius legnyilvánvalóbb bizonyítéka, és kizárólagos fontosságot tulajdonít a részleteknek, és ezáltal elfedi a lényegét.

Nekünk az a feladatunk, hogy a jelenben éljünk. És őrizzük a hitünket, hogy a következő nemzedék is hitben éljen. Kell legyenek hívők az idők végezetén is, amikor az ég és a föld erői megrendülnek azért, mert az ember olyannyira megfogyatkozta az életet, hogy véget kell vetni az időnek. Ezért jön el Úr Jézus, hogy az életet visszaállítsa a maga teljességébe. Akárcsak most mi, a végidők keresztényei is hinni fogják, és nem csak mondani, hogy az Isten mindenható, és a menny és a föld teremtője. És hogy mindaz, amit a mai világ ateista-materialista-evolúcionista propagandája el akar venni tőlünk, a teremtést alkotó élők gyönyörűsége, őáltala lett és őbenne van. És ezért az övé. És mivel az övé, ezért a miénk is, a mi jogos tulajdonunk. Amit nem áshatunk

el a fa tövébe, hanem mivel ránk bízták, termést kell hozzon, hogy az Úrtól, amikor eljön és számadást tart, ne korholást, hanem dicséretet kapjunk. Ezért a keresztényeknek nem kell beállni a hangzatos természetvédők sorába, hanem ismernie kell a teremtést és benne az embert, tudni, mi válik hasznukra és mi kárunkra. És élni kell vele.

A teremtés nagyszerű műve önmagáért beszél. Mi tudjuk, ki alkotta. Ezt nemcsak a Jézus utáni emberiség tudta, hanem az előtte levők is. Ahogy Bach zeneművének keletkezése nem vezethető le egy hang rezgéséből, és annak szerveződéséből, ugyanúgy nem vezethető le az élők szövetének hallatlan összetettsége és sokfélesége az anyagból. Ezért hibás kiindulású minden modern természetvédő és ökológiai mozgalom. Mert a mi feladatunk a teremtéssel Mózes első könyve szerint: „operaretur&custodiret” – művelni és őrizni. Hogy tízszeres, százszoros, vagy akár ezerszeres termést hozzon. És hogy életünk legyen, és az bőségben legyen.

Bálint Zsolt

Valóban csodálatos az Isten alkotta természet, a legapróbb részletekig. Csodálni való egy egyszerű bogár vagy lepke éppen úgy, mint egy emlős, vagy akár az ember. A legapróbb részletekig minden csodálatosan ki van dolgozva, ez nem lehet önmagától, az evolúciós fejlődéstől, ezt kell, hogy egy minden fölött álló Valaki alkossa. Oly csodálatos a természet minden apró részlete – ha van az embernek szeme és ideje azt szemlélni, vizsgálni – hogy csak az Istent lehet dicsőíteni az ő csodálatos művéért mindenben!

Ha sikerül eddig a csodálatig eljutnunk, akkor van esélyünk, hogy valóban a természet védelme mellett hajtsuk uralmunk alá a földet, és akkor valóban százszoros vagy akár ezerszeres termést fog hozni Isten nagyobb dicsőségére és az ember testi-lelki gazdagodására.

Könyörülj rajtunk Uram!

Nagybőjt utolsó hete közeleg. És szomorú vagyok. Szomorú, mert Európa társadalmainak túlnyomó többsége ostoba, nemtörődöm, rest és hitetlen. Itt játszódik a szeme előtt saját megsemmisülésének forgatókönyve, egy történet csakúgy, mint a kétezer évvel ezelőtti fájdalmas eseménysor, amelyről nem vesz tudomást, amellyel gúnyolódik, vagy amelyet nem is ismer már.

Itt van a szemünk előtt a Szeretet megtestesítője, aki gyógyított, halottakat támasztott fel, vakoknak adta vissza a látását, aki tanított, és megnyitotta számunkra az üdvösség lehetőségét! Ő a názáreti Jézus, akit átkozott kezek megfosztottak ruháitól, ólmos korbáccsal megkorbácsolnak, töviskoszorút tettek a fejére, leköpdösték, majd egy nehéz kereszttel a gúnyolódó tömeg kíséretében felhajtották a Golgotára, hogy kezét és lábát átszögelve keresztre feszítsék miattunk. Halálát földrengés, vihar követte, s a nagy, mára ismét elfeledett beismerés: „bűneink rajtunk és fiainkon”... „Ez valóban Isten fia volt”...

Mindez, azon vezetők miatt, akik hatalmukat féltve nem ismerték el Őt – akit jóllehet évezredek óta vártak –, s akinek jöttét a saját prófétáik megjövendölték.

Péntek van, s a falusi kis templomban is megszólal a harang, Keresztútra hív, emlékezésre, bűnbánatra... de a templomban csak pár idős ember mondja egy-egy stációnál: „Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged, mert Szent Kereszted által megváltottad a világot!”

Sajnos kevesen, mások helyett is ezeket az évszázados fohászokat... Ő hány templomban nincs is már Keresztút, nincs Májusi Litánia, Rózsafüzér, esti Úrangyala, mert sokan már nem is tudják, pedig az elhunyt hozzátartozókért is mondják a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát...

A kocsma tele van, a Plázákban tömeg, itt-ott a tüntetéseken ostoba ordításban él ki magukat a „tudós” politizálók, a mozikban véres filmek szóraztatják a nagyérdeműt, akiknek többsége fiatal...

Eközben a határainknál pogány, hitetlen és kapzsi megszállók tömege. Akiknek láttán fél évezrede embermilliók mondták lelkük mélyéből: „Könyörülj rajtunk Uram!”

Európa népei azonban ma nem könyörögnek, mert nem hisznek, és a pénteki Keresztút helyett saját szenvedésük jövődjét választják.

A franciák gótikus és román stílusú templomaikat rombolják, hogy helyettük pogány imaházakat, parkolót, vagy üzletházat építsenek, és a biblia hangos olvasását már a taláros testület ítéli el.

Mert ma ez a törvény, amelyet hamarosan a Sharia vált fel Nyugat-Európában.

A gyűlölet és a gyilkosság törvénye, a népek kiirtásának törvénye... a kereszténység megsemmisítésének törvénye. Az a törvény, vagy ahhoz nagyban hasonló, amely azt az Ártatlant ott, akkor megkorbácsolta, tövissel koronázta, gúnyolta és megölte a keresztén. S akire ma még a Nagyböjtben is csak kevesen emlékeznek!

Ijesztő a helyzet, mert a korbácsolás elkezdődött, és a keresztthordozás elkerülhetetlen immár.

Hányan fogják egykori keresztény felmenőiket megtagadni, hogy életben maradhassanak... s hányan fogják feljeleníteni egymást a pogány Kádinál?

Hányan fogják európaiként keresztény európai testvéreiket megölni bizonyosságul a pogányok előtt... mi vár még erre az európai népre, amely soknemzetiségű, s amelyet egykor egyetlen erős kapocs, a kereszténység olvasztott egybe.

Ki tudja még hány Nagyböjtöt tarthatunk meg, és hányszor adatik meg, az Isten felé fordulás, a bűnbánat-bűnbocsánat, szabad lehetősége?

Még van egy péntek a Nagypéntek előtt, amelyen csendesen végig kíséreljük Jézust azon az úton, amelyet értünk végigszenvedett. Keresztény ország vagyunk – voltunk! Tartsunk töredelmes bűnbánatot, tegyünk hitet ezen az utolsó nagyböjti pénteken saját templomunkban... Mert újrakezdeni mindig lehetséges, és talán soha nem volt akkora szükség erre az egyetlen mondatra, ennek a könyörgésnek a szívből és hittel való kimondására, mint ma... a talán utolsó, pogányoktól mentes, szabad Nagyböjt péntekén: „Könyörülj rajtunk Uram!”

(Stoffán György, 2017.04.10.)

Megmutatta társainak, mi a feltámadás

Jeremy az Amerikai Egyesült Államokban élt, súlyos fogyatékosága ellenére nem speciális iskolába járt, hanem egészséges gyerekekkel tanult együtt. Tanítónője sokszor türelmetlen volt vele, mégis életre szóló tanítást kapott a gyermektől.

Egy kaliforniai általános iskola második osztályába tizenkilenc kisgyerek járt, köztük volt Jeremy is. Ő azonban nem hétéves volt, hanem tizenkettő,

születése óta testi és szellemi fogyatékkal élt. Nem tudott csendben maradni, sem mozdulatlanul ülni a helyén, folyt a nyála, motyogott magában, rendszeresen megzavarta a tanórákat. Időnként azonban olyan volt, mintha egy fény-sugár kitisztította volna az elméjét, ilyenkor tisztán, érthetően ki tudta fejezni a gondolatait.

A tanítónő sokszor elveszítette miatta a türelmét, végül teljesen elkeseredett: itt van egy gyerek, aki soha nem tanul meg írni, olvasni, ráadásul megvannak számlálva a napjai, és megakadályozza, hogy nyugodtan dolgozzon az egészséges diákokkal, akik ráadásul öt évvel fiatalabbak is.

Behívta Jeremy szüleit és megkérte őket, vigyék el egy speciális iskolába. „A környéken nincsenek ilyen iskolák, és Jeremy számára nagy csapás lenne, ha el kellene mennie, mert ő nagyon szeret ebbe az osztályba járni” – válaszolta sírva az édesanya. Néhány nappal később Jeremy odasántikált a tanári asztalhoz és jól érthetően ennyit mondott a tanítónőnek: „Szeretlek, Miller kisasszony.” A tanítónő megdöbben és elérékenyült ettől a váratlan vallomástól, elpirult és arra gondolt, hogy ő csak saját problémáival van elfoglalva, miközben nem is jut eszébe, milyen nehéz lehet Jeremy szüleinek. Ettől kezdve másként tekintett a kisfiúra, igyekezett türelmes lenni vele akkor is, ha a gyerek üres tekintettel nézett rá, vagy megzavarta a tanítást.

Húsvét előtt a tanítónő Jézus haláláról és feltámadásáról beszélt a gyerekeknek, és mindenkinek adott egy nagy üres tojást. „Tegyetek bele valamit, ami az új életre való feltámadásról szól” – kérte tőlük. Mindenki örült a feladatnak, csak Jeremy maradt csendben.

Másnap a gyerekek beletették tojásaikat a tanári asztalon álló kosárba. Miller tanító néni sorban kinyitotta őket, a gyerekek üdvívalgása közepette. Az első tojásban egy éppen csak kirügyezett virág volt, a másodikban egy műanyag pillangó, a harmadikban egy mohával borított kődarab. A következő tojás üres volt. A tanítónő biztos volt benne, hogy ez csak Jeremy tojása lehet, de nem akarta zavarba hozni a gyereket, ezért inkább nem mondott semmit.

A kisfiú aggódó tekintettel fordult hozzá: „Miller kisasszony, miért nem mondasz semmit a tojásomról? Nem tetszik?” „De Jeremy, a tojásod üres!” – hangzott a válasz. „Igen, de Jézus sírja is üres volt!” „Tudod, miért volt üres a sír?” „Igen, tudom, tanító néni, persze, hogy tudom. Jézust keresztre feszítették és betették a sírba, aztán az apja feltámasztotta. Ez az új élet jele” – válaszolta a gyerek.

A tanítónő sírva fakadt, úgy érezte, feloldódik lelke keménysége. Jeremy meglátta és kimondta, amit senki más nem látott meg, és amit senki másnak

nem sikerült kimondania. Ahhoz, hogy új életre szülessünk, le kell mondanunk mindentről – tanította meg neki.

Jeremy három hónappal később meghalt. A sírján ott volt tizenkilenc üres tojás.
(Magyar Kurír, Forrás: Famiglia Cristiana)

Egy svéd cégnél injekcióval változtatják kiborggá a munkatársakat

A Biohax Sweden egyik biohekkere, Jowan Osterlund egy apró mikro-csip-implantátumot tervezett, amit injekcióval lehet a szervezetbe juttatni. Az Epicenter digitális innovációs központ munkatársai közül sokan már be is oltatták magukat vele.

Az eljárás nem bonyolult: a rizsszemnyi csipeket egyszerűen beinjekciózzák a munkatársak kezébe, és tessék, már kész is a kiborg (irányított robot). Bámulatos, mennyit finomodott a technológia az első, bőr alá ültethető óriáscsipek óta.

Már kiskorától fogva robot akart lenni, szóval érzéstelenítés nélkül vállalta a műtétet.

Az Epicenternél rutinszerűen használják az új technikát. A csipek egyszerre töltik be a céges belépőkártya, az üdítőautomatába dobható aprópénz és a nyomtatókezelés funkcióját: csak meglengetjük a kezünket, és máris nyílik az ajtó, működésbe lép a kólagép és felbúg a nyomtató.

A munkavállalóknak annyira tetszik a dolog, hogy külön partikat tartanak azoknak, akik vállalják az injekciót. A cég 2000 alkalmazottjából már 150-en ültették magukba a csipet.

Patrick Mesterton, az Epicenter alapító-vezérigazgatója szerint az eszköz legnagyobb előnye a vele járó kényelem. A csip ugyanis egy csomó mindent helyettesíthet a kommunikációs eszközöktől a bankkártyákig – gyakorlatilag mindenre jó, ami NFC technológiát használ.

Hasonló elven működik a kutyákba és macskákba ültetett csip, és a csomagküldő vállalatok is parányi mikrocsipekkel követik nyomon a küldeményeket. Vállalati környezetben viszont még sosem próbálták ki őket. A módszer árnyoldala lehet, hogy bár a csipek nem ártalmasak az egészségre – legfeljebb annyira, mint egy piercing –, a begyűjtött adatok túl sokat árulhatnak el a felhasználói szokásokról.

(Index, 2017.04.04.)

Nemrég hallottuk a hírt, hogy Brüsszelben is egy cégnél elkezdtek a csipek beültetését a dolgozók kézfejébe. Az elmúlt években már világszerte több területen több ilyen próba lezajlott. Az USA-ban egyes városnegyedekben is használták már az utóbbi években a vásárlás és ügyintézés „megkönnyítésére”.

Mit mond a Szentírás?

„Egy harmadik angyal is követte őket, és így szólt hatalmas hangon: Ha valaki imádja a fenevadat és annak a képmását, és felveszi annak a *bélyegét a homlokára vagy a kezére*, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely készen van elegyítetlenül haragjának poharában, és gyötrődni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt. Gyötrődésük füstje felszáll örök-kön-örökké, és sem éjjel, sem nappal nincs nyugalom azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képmását, és akik magukra veszik az ő nevének bélyegét. Itt van szükség a szentek állhatatosságára, akik megtartják az Isten parancsait és Jézus hitét.” (Jel 14,9-12)

Szűz Mária ünnepek (folytatás)

május 24. Szűz Mária, a keresztények segítsége

A keresztény nép történelmi és személyes tapasztalatára épülő emléknap. Már az ősi „Oltalmad alá futunk” antifóna is tükrözi ezt a tapasztalatot. A collecta ezt foglalja össze, utalva a „lelkünk gonosz ellensége feletti” – a halálban megvalósuló – győzelemre („imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján”).

Könyörögjünk! Mindenható és irgalmas Istenünk, te a Boldogságos Szűz Mária anyai pártfogásában hathatós segítséget rendeltél a keresztény nép védelmére. Engedd jóságosan, hogy a Szent Szűz oltalma alatt megerősödvé küzdjünk az életben, és lelkünk gonosz ellensége felett győzelmet arathassunk a halálban. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

május 31. Ezen a napon engedélyezte Amszterdam püspöke a „Minden népek Asszonya” nyilvános tiszteletét.

június ... *A Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szíve*
(mozgó ünnep)

Jézus Szentséges Szíve ünnepét követő szombaton ünnepli az Egyház. A Jézus Szíve ünnepének mintájára és annak vonzásában született emléknap. A Bibliában a szív jelenti az ember legmélyebb, legszemélyesebb létezési pontját. Lukács evangéliumában olvashatjuk, hogy „Anyja (Mária) szívébe véste ezeket a dolgokat” (Lk 2,52). Ez többet jelent, mint ha azt mondaná az Írása, hogy „eszébe véste”. Ünnepejük Jézus Anyjának lelkiességét, mert amint maga az Úr mondta, „a szívből származik” minden, amit az embert szabadságának misztériumában meghatározza. Ugyanakkor ez az ünnep a Szeplőtelen Fogantatásra is utal, és kiegészíti azt. Szűz Mária nemcsak eredeti bűn nélkül (szeptőlötelen szívvel, személyiséggel) született, hanem mentes is maradt minden személyes „szeptőlötől”, büntől, hiszen életének lényege az Örök Ige szeretete egyedülálló módon. Külön miseszövege nincs, egy votiv mise vehető.

Könyörögjünk! Istenünk, te a Boldogságos Szűz Mária Szívében méltó hajlékot készítettél a Szentlélek számára. Add, jóságosan, hogy a Szent Szűz közbenjárására dicsőséged templomává lehessünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

Mária- kegyhelyek

Doroszló

Csendes kis falu Bácskában, lakóinak száma 2500. Amilyen kicsi fekvésében és csendes a téli hónapokban, éppen oly jelentékeny messze földön a katolikusok történetében. Bácska népének szíve-lelke vágya: legalább egyszer elmenni Doroszlóra és leborulni a csodatévő Mária-kép előtt, hogy ott elsirja bánatát, kiöntse keservét és letegye elviselhetetlennek látszó terhét. A búcsúsok ellenállhatatlan vággyal szoktak oda sietni és megkönnyebbült lélekkel, de nehéz szívvel távoznak Doroszlóról. Sok könnyet sírtak el itt és sok fájdalom megenyhült, azért oly kedves ez a hely. A doroszlói Szentkút a szabadkai egyházmegye leglátogatottabb kegyhelye. „A doroszlói plébánia kebelében van a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére szentelt szentkúti kápolna, amely az 1825. évben épült, 1874. évben pedig megújított. E hely Szűz Mária tiszteletéről régtől fogva ismeretes és tényleg számos hívő látogatja.” Az egyházmegye névtára feljegyzése szerint a szentkúti kápolna több mint százötven éves. A búcsújáró helyről van feljegyzés már a XVI. századból. Körmenyi István doroszlói plébános a plébánia évkönyvében így írja le a Szentkút történetét: „A kalocsai érseki főegyházmegyében, Bács Bodrogh vármegyében, Doroszló község határában, a Mosztonga vize mellett, emlékezetet meghaladó idő óta létezik egy kutacska, melyet Bajkútnak neveznek Bács megyének 1532. évről keltezett okmányai.”

A Szentkutat Bajkút községről nevezték el. E község szerepel már a török hódoltság ideje előtt, 1382-ben Nagy Lajos magyar király Bajkút és Doroszló községeket a környékkel együtt a budai apácának adta cserébe. Bajkút még 1466-ban is az apácák birtoka volt. Úgy Bajkút, mint Doroszló a török terjeszkedése ideje alatt (1526-1604) teljesen elpusztult, csak a csodáserejű kútja maradt meg, amely a török uralom alatt is Mária-búcsújáró hely volt. A Szentkút története nem volna teljes, ha néhányat meg nem említenénk a csodás események közül.

A legelső feljegyzett csodás esemény 1790. évben történt. Zablóczky János gombosi lakos 40 éves korában mindkét szemére megvakult. Mivel 70 éves édesanyjának egyetlen gondviselője volt, minden emberi segítséget megpró-

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A vízáradat

„Szeretett fiam, ma a ti ünnepetek van, mert ez égi Édesanyátok ünnepe, akinek magatokat felajánlottátok. Töltsétek összeszedettségben, imádságban, csöndben és bizalomban.”

Ha valaki oda ajánlja magát valakinek a szolgálatába, azzal elkezdenek lelki-leg egygé válni. Ezért mondja a Szűzanya, hogy az Ő Szeplőtelen Szívének ünnepe a mi ünnepünk, akik rendszeresen felajánljuk magunkat a Szűzanyának.

„Jelemet már mindnyájatok homlokára rányomtam. Ellenfelem semmit sem tehet azok ellen, akiket megjelölt az égi Édesanya.

A mélység csillaga fogja fiaimat üldözni, mert egyre nagyobb szenvedésre hivatottak, soknak még saját életét is fel kell áldoznia. Az ő szeretet- és fájdalomáldozatuk árán szerezhetem meg legnagyobb győzelmemet.”

Nagyon biztatóan hangzik, hogy amennyiben komolyan igyekszünk megélni a Szűzanyára hagyatkozásunkat, alázatban, imádságban, akkor számíthatunk arra, hogy a homlokunkra rányomott jel nem engedi, hogy a sátán komolyan árthasson nekünk. Mindezekkel együtt a Szűzanyának kedves, ha önként vállaljuk szenvedéseinket, felajánlva a Szűzanya szándékára, hogy ezzel segítsük az ő győzelmét.

„A napba öltözött Asszony vagyok. A Szentháromság bensőséges bizalmában vagyok.

Amíg nem ismernek el engem ott, ahová a Szentháromság helyezett, addig nem fejthetem ki teljesen hatalmamát társmegváltói és általános kegyelemközvetítői anyai művemben. Azért próbálta Ellenfelem, amíg a harc köztem és közte döntő szakaszába lépett, minden eszközzel elhomályosítani égi Édesanyátok küldetését.”

bált, hogy szeme világát visszanyerje, de hiába volt minden fáradsága. Nagy tisztelője volt a Boldogságos Szűz Máriának, mielőtt vakságba esett volna, minden szombaton böjtölt. Hogy a vakságtól megszabaduljon, még szerdán is böjtölt. Hosszú idő telt el, amikor álmában megjelent neki a Boldogságos Szűz és meghagyta Jánosnak, hogy menjen el a Bajkúthoz, mossa meg szemhéját a kút vizében. János fölébresztette édesanyját, nagy örömmel mesélte el neki álmát. Alig várták a nap felvirradtát, hogy elindulhassanak a Bajkúthoz. Kora reggel ment anyjával a kúthoz, buzgó imába fogott a betegek gyógyítójához és a szomorúak vigasztalójához, majd megmosta háromszor szemeit, mire felkiáltva mondta édesanyjának: „Ó, édesanyám, de régen nem láttam kendet, de most már látom, hála legyen az Istennek és a Boldogságos Szűz Máriának!” Ezután hálát adott a jó Istennek és a Szent Szűznek, minden további vezetés nélkül sietett haza anyjával. Ezen váratlan és hirtelen gyógyulásnak tanúja volt egész Gombos népe, Stefánovics Ferenc akkori lelkipásztorral együtt.

Gyúróska István, a község lelkipásztora meggyőződött arról, hogy a kegyhelyen csodálatos gyógyulások történnek, utódainak és az ide zarándokló búcsújáróknak épülésére megörökítette a plébánia évkönyvében a csodás gyógyulásokat.

Doroszló községe minden évben július 2-án fogadásos ünnepet ül s a kápolnában szentmisét mutatnak be.

A legelső kápolna a török uralom után fogadásból épített fakápolna a szentkút felett állott. Misézni nem lehetett benne. Helyébe a Szentkúttól keletre egy másik szintén fából készült kápolnát emeltek 1806 és 1810 között. Ebben már az érseki hatóság engedélyével szentmisét is végeztek. Ezen fakápolna az 1859. évben a benne meggyújtott sok gyertya lángjától leégett. Ennek a helyén Szűz Mária mennyország királynője szobor van. A harmadik kápolnát Körmeny plébános építette legnagyobb részt saját költségén. A zarándokok adakozása is tekintélyes összeget tett ki, amint ezt az egyház számadásai bizonyítják. A kápolna véglegesen 1825-ben készült el. A jelenlegi kápolna, illetve templom a Körmenytől épített kápolnának a kiegészítése, szép barokk stílusban épült két karsú toronnyal.

Búcsúnapok a kegyhelyen: Áldozócsütörtök előtti nap és Áldozócsütörtök; Pünkösöd előtti nap és Pünkösöd három napja; Szentháromság vasárnapja; szeptember 12-ig minden újhold vasárnapja; Sárlos Boldogasszony napja (július 2.); Nagyboldogasszony ünnepe (augusztus 15.); Kisasszony előtti nap és Kisasszony ünnepe (szeptember 8.) és Szűz Mária nevenapja (szeptember 12.).

Gärtner István (Óbecsey)

A sátán füstje behatolt a Vatikán belsejébe – ahogy ezt már VI. Pál pápa kijelentette. Ez a „füst” azóta természetesen nem távozott onnan. Ezzel magyarázható, hogy – bár a társmegváltói-közvetítói-szószóelői dogma teológiai kidolgozása tulajdonképpen megtörtént – nem lett kihirdetve. Mivel pedig nem lett hivatalosan kihirdetve, ezért a Szűzanya nem tud igazán hatékonyan kegyelmeket közvetíteni a világnak – hiszen nem akarjuk befogadni...

„A vörös sárkány főleg a napba öltözött Asszonyt kezdte üldözni, hogy sikerüljön hatalmába kerítenie a világot. „

A vörös sárkány a marxizmus eszméi, a kommunizmus (1989.05.14.-i üzenet). A marxista eszmék nem csak a kommunista rendszerekben tudták hatékonyan csökkenteni a hitet, azon belül elsősorban a Szűzanya tiszteletét, hanem az Egyházba is beférkőztek, lásd felszabadítás teológiája. Ez az eszme ma is terjedőben van, és belülről fertőzi Egyházunkat.

„A kígyó vízárdatot zúdított szájából az Asszonyra, hogy megfulladjon és elsodorja őt az áradat.

Mi más lenne ez a vízárdat, hogyha nem az új teológiai elméletek összessége, amelyekkel igyekeztek égi Édesanyátokat arról a helyről leszállítani, ahová őt a Szentháromság helyezte? Így érthették el azt, hogy sikerült elhomályosítani tiszteletemet sok gyermekem lelkében, életében és vallásosságában, majdnem sikerült kiváltságaim egy részét megtagadni, melyekkel Uram díszített fel engem.”

Sajnos elég sokféle teológiai elmélet létezik Egyházunkban, nem csak a felszabadítás teológiája, amely bomlasztja a hit egységét. Ezek természetesen nagy mértékben a Szűzanya tisztelete ellen dolgoznak. Így alakult ki mára, hogy többször az ember a rózsafüzért imádkozókkal kapcsolatban csak annyit hallhat, hogy az a babozgató öregasszonyok imádsága. Pedig a gyakorlat ennek ellenkezőjét bizonyítja, hiszen nem csak a női lélek, de akár egy gondolkodó fiatalembernek is igen nagy lelki élményeket tud nyújtani, ha hajlandó nyitott szívvel imádkozni azt.

Isten rendelése, hogy a Szűzanya tapossa el a sátán fejét a neki rendelt időben. A Szűzanya volt Jézus legfőbb társa a megváltásban, és az üzeneteiből egyértelműen és tisztán kivilágít, hogy neki egyetlen célja van, Szent Fiához vezetni minél több embert. Csak ezt a megkeményedett szívű, felvilágosodott ember nem tudja felfogni, nem tudja megérteni, ezért nem is tudja megélni.

A szív megnyitása Jézus és/vagy a Szűzanya felé nem csak a mai ember problémája. Nyilván nem véletlen, hogy a tizenkét tanítvány közül János volt az egyedüli, aki igazán meg tudta nyitni szívét. És ezáltal ő állt legközelebb Jézushoz az Evangélium tanúsága szerint is. És ez a szívből, szívvel szerető tanítvány volt az egyedüli, aki nem halt vértanú halált, bár azzal is próbálkoztak...

„Hogy e nagy vízárdat elöl elmeneküljön, az Asszonynak „a nagy sas szárnyait” adták, és így ő meg tudta találni helyét a pusztában. Mert mi is a puszta, hogyha nem egy elrejtett, csöndes, elkülönített és kiszáradt hely?”

A nagy sas szárnyai Isten szava, elsősorban Szent János Evangéliuma (1989.05.06.-i üzenet). A szeretett tanítvány egész más hangnemben írta meg Evangéliumát, mint a másik három tanítvány.

Elsősorban Szent János Evangéliumára támaszkodva tudunk kitérni a teológiai tévtanítások elöl. Lapozgassuk naponta az Evangéliumot és elmélkedjünk rajta!

„A rejtett, csöndes, a sok küzdelemtől és sebesüléstől kiszáradt hely, ahol az Asszony elrejtőzhet, a szeretett fiaim és mindazok lelke és szíve, akik Szeplőtelen Szívemnek szentelték magukat.

A legnagyobb csodákat a pusztában művelem, ahol vagyok. Csöndben, rejtettségben művelem, hogy átalakítsam azoknak a gyermekeimnek lelkét és életét, akik teljesen nekem ajánlották magukat.

Így mindennap virágot fakaszthatok pusztaságukban, ahol még mindent megtehetek, és ahol a Szentháromság megkaphatja tökéletes dicsőségét.”

A világgal történő kisebb nagyobb küzdelmünkben megsebesült, és kiszárad lelkekben („puszta”) leli igazán a Szűzanya a menedékhelyét, amennyiben azok a szívek valóban a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szentelték magukat, és ha valóban odaszentelt módon igyekszünk is élni. Az odaszentelődött lelkünkben, mint csendes rejtekben a Szűzanya minden nap virágot tud fakasztani minden küzdelmünk, világtól elszenvedett sebünk mellett. A Szűzanyának szentelt lélekben a Szentháromság megkaphatja az őt megillető dicsőségét, ezért van esélyünk a világ felé is közvetíteni Isten és a Szűzanya dicsőségét. Hiszen azt csak biztos belső alappal lehet megtenni, különben elfújja a szél...

„Fiaim, hagyjátok, hogy átalakítsalak benneteket hatalmas anyai, kegyelmeközvetítői és társmegváltói szeretetemmel. Ne féljete, mert szívetek pusztaságába menekültem, és oda helyeztem állandó lakhelyemet.”

A r ó z s a f ü z é r

Mélyen éljétek meg hiteteket!

A Szűzanya 2017. február 25-i üzenete... *Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy mélyen éljétek meg hiteteket, és kérjétek a Fölséges Istent erősítse meg azt, hogy a szelek és a viharok ne tudják összetörni. Hitetek gyökere az ima és az örök életbe vetett remény legyen. Gyermekeim, már most ebben a kegyelmi időben munkálkodjatok önmagatokon, amikor Isten kegyelmet ad, hogy a lemondásban és a megtérésre való meghívásban a hit és a remény tiszta és állhatatos emberei legyetek. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.*

A Boldogságos Szűz Mária ezen üzenetében a hit mély megélésére hív. A hit az Istennel való élő kapcsolatba vezet be bennünket. Emlékezzünk csak üzeneteire, amelyeket az elmúlt években medugorjei jelenései által intézett hozzánk: „...Gyermekeim, higgyetek és imádkozzatok, hogy az Atya gyarapítsa hiteteket, majd kérjétek azt, amire szükségetek van. Veletek vagyok... A világnak szüksége van arra, hogy meggyógyuljon a Teremtő Istenbe vetett hite. Jézus szenvedése és kereszthalála által meg fogjátok érteni, hogy csak imádsággal válhattok ti is a hit igazi apostolaivá, amikor egyszerűségben és imában ajándékként élitek meg hiteteket... Ma értetek és veletek imádkozom, hogy a Szentlélek segítsen nektek és növelje hiteteket, hogy még inkább elfogadjátok üzeneteimet, amelyeket itt, ezen a szent helyen adok nektek. Gyermekeim, értsétek meg, hogy ez a kegyelem ideje mindnyájatok számára, és velem, gyermekeim biztonságban vagytok. Mindnyájatokat szeretnélek elvezetni a szentség útjára. Éljetek üzeneteim szerint és minden szót, amelyet mondok, váltsátok életté. Legyen drágakincs számotokra, mert az égből érkezik.”

Az Egyház tanít bennünket és azt mondja, hogy Mária a hit zarándokútját járta (LG 58). Életútja tele volt szorongással és kérdésekkel: Hogyan fog történni? Hogyan szerzett tudomást Heródes a gyermek születéséről? Miért akarja megölni? Mennyi ideig kell Egyiptomban maradnunk? Látjuk-e majd valaha is elveszett fiunkat? Kérdések, csak kérdések...

Mit tegyen az édesanya ebben a kétségbeejtő csendben? Megijedjen? Nem. Kétségbeessen? Nem. Az Evangélium háromszor mutatja meg számunkra azt, hogyan gondolkodik szívében az Édesanya! Emlékezik a régen elhangzott

A Szűzanya nagyon kéri, hogy alázat gyakorlásunk által engedjük, hogy átalakíthassa szívünket lelkünket. Nem kell félnünk, hiszen ahogy az előzőekben is láttuk, ő velünk van, ha mi is engedjük. Így tudunk a Szűzanyára bízva magunkat örömben és bizalomban élni minden evilági támadás, értetlenség, bántás ellenére is, ahogy ezt a Szűzanya az üzenete végén külön hangsúlyozza.

„Éljetek örömben és bizalomban, miután megjelöltelek pecsétimmel, és odáig jutottatok, hogy tulajdonom részévé váltatok.

Ma befogadom kis szíveteket égi Édesanyátok végtelen, Szeplőtlen és Fájdalmas Szívébe. Tetszéssel tekintek reátok, és megáldalak a pápával (II. János Pál pápa), első szeretett fiammal együtt, aki sok fényt ajándékoz az egész Egyháznak.” (1980. 06. 14., Szűz Mára Szelőtlen Szíve ünnepe)

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony; öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Aldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. Most egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, s mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta. Ekkor a sárkány odaállt a szülő asszony elé, hogy mihelyt megszülné, elnyelje gyermekét. Fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekeit elragadták Istenhez és az ő trónjához. Az asszony a pusztába menekült, ahol az Isten helyet készített számára, hogy ott éljen ezerkétszázhatvan napig...

Jaj a földnek és a tengernek, mert oda szállt le az ördög nagy haragjában. Tudja, hogy kevés ideje van hátra.”

Amikor a sárkány látta, hogy a földre taszították, üldözőbe vette az asszonyt, aki fiúgyermeket szült. Az asszony azonban kapott két nagy sasszárnyat, hogy a pusztába repüljön, a rejtekhelyére, ahol majd a kígyótól távol egy évig, két évig és fél évig táplálják. Erre a kígyó annyi vizet lövellt a szájából az asszony után, mint egy folyó, hogy elsodorja az ár. De a föld segítette az asszonyon: megnyílt a mélye, és elnyelte a sárkány szájából kiáradó folyót. A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitar Jézus tanúsága mellett. (Jel 12, 1-17)

szavakra és összehasonlítja azokat a szomorú eseményekkel, amelyek éppen megtörténtek és a csendben, az alkonyatban és a sötétségben keresi Isten arcát. Neki is törekednie kellett arra, hogy gondosan megőrizzen emlékezetében minden eseményt és szót, törekednie kellett arra, hogy figyelmesen megvizsgálja szívében azokat, lélekben megkülönböztette, és szüntelenül fontolgatta. Pontosan úgy, ahogyan az élet útját járta: az élet sötét ellentétei között törekedett felfedezni Isten akaratát és Isten tervét.

Mária a hit zarándoka volt, mert nem tudott mindent. Életében beteljesedik az áldás, amelyet Szent Erzsébet mondott neki: „Boldog vagy, mert hittél...” (Lk 1, 45). Máriában hitünk legteljesebb példáját láthatjuk. Hitünk útján közel van hozzánk. Ezért mondhatja nekünk: „Drága gyermekek, járjatok velem. Én is bejártam ezeket az utakat a sötét éjszakákban és a csillag nélküli éjjeleken. Tegyétek ti is azt, amit én tettem: engedjétek át magatokat Isten csendjének és le fogjátok győzni a félelmet, a sötétséget és az éjszakát. És boldogok azok, akik a sötét éjszaka közepén hittek a világosságban.”

Itt a földön hitben és nem látásban élünk. A hit nem világítja be az előttünk álló hosszú utat, hanem csak annak egyetlen lépését. Ha van bátorságunk haladni az úton, akkor a következő lépés már világos lesz. Isten Gábrriel arkangyal által sem magyarázza meg Máriának azt, hogy mi vár rá a hit útján. Ő csak abban erősíti meg, hogy az Úr vele van. Azt, amit Szűz Mária megélt, bennünket is biztos úton vezethet el Jézushoz. Legyen bátorságunk a szűk út ellenére is a Szűzanyával járni, hisz tudjuk, hogy az út végén az az élet vár ránk, amelyet Isten ad.

Imádság

Szűz Mária, a hit és a remény Édesanyja! Te boldog vagy, mert hittél és mindvégig hűséges maradtál. Hittél akkor is, amikor már senki sem hitt. A kereszt alatt is a remény és az Isten akaratának való önátadás Édesanyja maradtál. Imádkozd ki számunkra is a hit kegyelmét, hogy Isten oldalán álljunk és maradjunk életünk legnehezebb pillanataiban is, tudva azt, hogy Isten mindent a javukra fordít azoknak, akik kitartóan hisznek és, akik szeretik Őt. Könyörögd ki számunkra az arról való lemondás bátorságát, ami rabságba taszít, és lelassítja lépteinket a szabadság felé, amelyet Isten ad. Köszönünk Neked minden szót, jelenléted, buzdításod és minden szívet, amely megnyílik szavaidra, amely szavak által megéljük Istent, aki a kegyelem és az élet forrása. Ámen.

M. M (fordította: Sarnyai Andrea)